

Հաղթահարել

Զգացմունքային

Պայերագմները

Ասրժո խոսքի

Զորություն

ԶՈՅՍ ՄԱՅԵՐ

Օգնիր ինձ. ես

ՀՈՒՍԱԽԱԲՎԱԾ ԵՄ

Օգնիր ինձ. ես
ՀՈՒՍԱԽԱԲՎԱԾ ԵՄ

ՀԱՂԹԱՆՈՒՄ ԵՎ ԳՐԱԿՈՒՆԵՍՅԱՆ ՊԱՏԵՐԱԶՄԵՐԸ
ԱՍՏՈՒ ԽՈՍՔԻ ԶՈՐՈՒԹՅԱՐԸ

ԶՈՅՍ ՄԱՅԵՐ

Ջոյս Մայեր

Օգնիր ինձ. ես հուսախաբւած եմ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ծանոթություն 5

Մաս 1

Ազգայր լինել հարստահարումներից

1. Ամենագորն ապրում է մեր մեջ 9
2. Վեց բան, որ հաստատակամորեն
պետք է անել 25
3. Ինչպե՞ս վարվել հուսախաբության հետ 37
4. Վստահություն Հիսուսի նկատմամբ 49
5. Մտածիր Աստծո գործերի մասին 59
6. Նոր գինին, նոր տիկերը 81
Ամփոփում 89

Մաս 2

Սուրբգրային խոսքեր

- Սուրբգրային խոսքեր՝ հաղթահարելու
հուսախաբությունը 93
- Աղոթք՝ հուսախաբության
դեմ պայքարելու համար 97
- Աղոթք՝ Աստծո հետ անձնական
հաղորդակցման համար 99
- Հեղինակի մասին 101

ՄԱՆՈՐՈՒԹՅՈՒՆ

Բոլորս էլ ժամանակ առ ժամանակ հուսախաբվում ենք: Իրականում, զարմանալի կլիներ, եթե ամբողջ շաբաթվա ընթացքում հուսախաբության չբախվեինք: Մենք ցանկանում ենք (նախօրոք որոշակի ուղղության վրա հաստատվելով), որ ինչ-որ բան տեղի ունենա որոշակի ձևով, և երբ դա տեղի չի ունենում, հուսախաբվում ենք: Եթե հուսախաբությանը ճիշտ լուծում չի տրվում, դա հուսահատության է վերածվում: Եթե երկար ժամանակ հուսահատված ենք մնում, ապա ենթակա ենք ամայացման, և այդ ժամանակ անընդունակ ենք դառնում նախաձեռնելու կամ որևէ բան անելու:

Շատ քրիստոնյաներ կյանքում անկում են ապրել, որովհետև չեն իմացել, թե ինչպես վարվեն հուսահատության պահին:

Այն ամայությունը, որ նրանք ապրում են, շատ հավանական է, որ սկսվել է ճիշտ լուծում չստացած փոքր հուսահատությունից: Հիսուսը բժշկում էր նրանց, ովքեր սատա-

նայի կողմից հարստահարված էին (տե՛ս Գործք 10.38): Հուսահատված, ընկճված և ավերված կյանքով ապրելն Աստծո կամքը չէ: Երբ հուսահատվում ենք, պետք է սովորենք վերականգնվել, որպեսզի չհայտնվենք հուսախաբված վիճակում, իսկ հետո կործանվենք: Երբ սովորենք հուսալ ու վստահել ժայռին՝ Հիսուսին (տե՛ս Ա Կորնթ. 10.4), և հակառակ կանգնենք սատանայի հարձակումներին, կարող ենք ապրել Տիրոջ ուրախությամբ և խաղաղությամբ և լինենք հուսախաբություններից ազատ:

Մաս 1

ԱԶԱՏ ԼԻՆԵԼ ՀԱՐՍԱՀԱՐՈՒՄՆԵՐԻՑ

1

ԱՄԵՆԱՉՈՐՆ ԱՊՐՈՒՄ Է ՄԵՐ ՄԵՉ

«... Հիսուսին, որ Նազարեթից է, թե ինչպես Նրան Աստված Սուրբ Հոգով և զորությունով օժեց, որ ման եկավ՝ բարի անելով և սափանայից բոլոր հարստահարվածներին բժշկելով, որովհետև Աստված Նրա հետ էր»:

Գործք 10.38

ԱՄԵՆԱԶՈՐԻ ԱՊՐՈՒՄ Է ՄԵՐ ՄԵԶ

Իր երկրային ծառայության ընթացքում Հիսուսը Սուրբ Հոգու օծությամբ ազատություն էր տալիս սատանայից բոլոր հարստահարվածներին: Այդ զորությունն առկա է նաև այսօր: Աստծո կամքը չէ, որ Իր զավակները հարստահարված կամ ընկճված լինեն, և Հիսուսի զորությունն այսօր ընդունակ է մեզ ազատելու հարստահարությունից:

Ըստ Վերսթերի բառարանի՝ «ճնշել» նշանակում է «ծանրաբեռնել», մասնավորապես՝ «ճնշել միտքը կամ հոգին, ինչպես նաև ոչնչացնել կամ ցնցել, վայր գցել»: Ես հավատում եմ, որ թշնամին՝ սատանան, ոչ միայն կարող է ճնշել մեր միտքը և հոգին, այլ նաև՝ մեր մարմինն ու շունչը: Հաճախ չենք հասկանում, թե ինչն է այդքան անհանգստացնում մեզ:

Բոլորս էլ ինչ-որ ժամանակ ծանրության բեռն զգացել ենք մեզ վրա: Մեզնից շատերը

դժվարացել են այդ վիճակում մտածել կամ որոշումներ կայացնել: Հաճախ ֆիզիկապես ենք ընկճվել:

Մենք պետք է հիշենք, որ տարբեր ժամանակներում սատանան կփորձի այլևայլ նպատակների համար ճնշել մեզ տարբեր միջոցներով: Բայց մենք Հիսուսի միջոցով կարող ենք հաստատական դեմ կանգնել սատանային: Եթե հաստատական չլինենք, նա՛ հաստատական կլինի մեր հանդեպ:

Ինչևէ, սատանան է ամեն չարի սկզբնաղբյուրը, բայց կան բաներ, որ մենք ենք անում, և դրանք կարող են պատճառ դառնալ՝ մեզ ճնշված կամ ծանրության բեռի տակ զգալու: Մենք կճնշվենք, եթե ճիշտ լուծում չտանք առաջացող փոքր խնդիրներին: Նրանք, ովքեր բամբասում, բողոքում, չարախոսում և դատում են, կարող են ճնշվածության տակ ընկնել:

Նորոգվելու համար պետք է հակառակ կանգնենք սատանային և նրա բոլոր հնարքներին, որոնցով փորձում է ճնշել մեզ: Պետք է նաև զգոն լինենք, որ ինքներս մեզ վրա ճնշում և ընկճվածություն չբերենք: Եվ ամենակարևորը՝ պետք է հաստատականորեն

անենք այն, ինչ Աստված է ասում: Տերը մեզ տալիս է Իր Հոգին՝ գործելու մեր մեջ զորավոր ձևով:

Ըստ Վեբսթերի՝ հաստատական լինելը համոզիչ գործողություններ նախաձեռնելն է, այսինքն՝ եռանդուն, համարձակ, հաստատական, նախաձեռնող լինելը:

Մարդու պատկերացումն ի սկզբանե չար նպատակի համար չի արարվել: Պատկերացման միջոցով ծագում են նոր մտքեր, որոնք թույլ են տալիս կատարել նորանոր վերափոխումներ: Մտածեք, թե բոլոր կենդանիներին անուններ դնելու համար որքան ստեղծագործող պետք է լիներ Ադամը՝ մինչ մեղքի մեջ ընկնելը: Մինչդեռ մեզնից մի քանիսը շփոթվում են նույնիսկ իրենց շանը անուն դնելիս:

Սոսնորդուի՛ր Հոգու

Հետևելով Սուրբ Հոգու առաջնորդությանը և թույլ տալով, որ Սուրբ Հոգու պտուղներն ի հայտ գան մեր կյանքում (տես Գաղատ. 5.22,23)՝ մենք նախաձեռնողներ և վերափոխողներ ենք դառնում: Մենք կարող ենք նպատակայնորեն դրսևորել մեր մեջ

գոյություն ունեցող Աստծո ստեղծարար կարողությունը: Շատերը ծանձրացել են, քանի որ ավելի շատ ընկճված վիճակում են, քան հաստատական: Եթե զարգացնենք Աստծուց մեզ տրված ստեղծագործող կարողությունը, դա կհեռացնի ծանձրոյթը: Ոմանք ավելի ստեղծագործող են, քան մյուսները: Բայց մեզնից՝ յուրաքանչյուրը կարող է գործածել ստեղծագործող պատկերացումը, հաստատականությունը և վերափոխումը՝ իր կյանքը դարձնելով ավելի բավարարված, արդյունավետ և կատարյալ:

ՍՍՏԱՆԱՆ ՊԵՏՔ Է ՓՈՆՏԻ ԲԵՉՆԻՅ

Սատանան խաբում է մեզ (տե՛ս Հովհ. 8.44): Եթե մենք հաստատական չենք և չենք դադարում նրա ստերը լսելուց, ուրեմն մեր կյանքում տեղ ենք տալիս նրան: Նա նման է մի մոնչացող առյուծի (տե՛ս Ա Պետր. 5.8), բայց մեր մեջ Հուդայի Առյուծն է՝ Հիսուսը: Մենք պետք է մոնչանք:

Երբ սատանան առաջին քայլն է անում՝ մոտենալով մեզ, հոգևորապես այնքան արթուն պետք է լինենք, որ ետ մղենք նրան: Դա մեզնից մի քանի վայրկյան պետք է պա-

հանջի: Սատանան միշտ փորձում է հարձակվել, և որքան մեզ ետ պահենք, այնքան նա կշարունակի առաջանալ: Բայց եթե նրան դեմ դուրս գանք այն իշխանությամբ, որ ունենք Հիսուս Քրիստոսով, նա կնահանջի:

Մենք պետք է շարունակենք այդ իշխանությամբ հակառակվել նրան: Եթե դադարենք գործելուց, նա՛ կհարձակվի՝ անհանգստացնելով մեզ: Սատանան ստախոս է և պարծենկոտ: Նա գալիս է առյուծի նման, բայց առյուծ չէ: Հիսուս Քրիստոսին հավատալու շնորհիվ մենք զորություն ունենք մեր մեջ. «...Ավելի մեծ է Նա, որ ձեզանում է, քան թե նա, որ աշխարհի մեջ է» (Ա Հովհ. 4.4):

Աստծո հոսքը լավ իմացիր, որ սատանային հակառակ կանգնես և ասես. «Ստախոս: Ո՛չ, ես քեզ չեմ լսում»:

Մեր կյանքը կարող ենք վատնել՝ մեզ պաշտպանելով և սատանայից թաքնվելով, բայց կարող ենք նաև հաղթական ապրել՝ ստիպելով, որ նա պաշտպանվի:

ԸՆՏՐԻՐ ԿՅՆՔԸ

«Այսօր երկինքն ու երկիրը վկա են կանչում ձեզ վրա, որ կյանքը և մահը, օրի-

նությունը և անեծքը ձեր առջև դրի. ուրեմն, կյանքը ընտրիր, որ ապրես դու և քո սերունդը»:

Երկրորդ Օրինաց 30.19

Ուրախությունն ու երջանկությունը դրսից չեն գալիս: Դրանք մեր մեջ են: Դրանք գիտակցաբար արվող որոշումներ են, կանխամտածված ընտրություններ, որ ինքներս ենք անում ամեն օր:

Մեր ծառայության մեջ մի երիտասարդ կին է աշխատում, և նրա կյանքում կան բաներ, որ կցանկանար փոխել: Սակայն, չնայած իր բոլոր հոգսերին, նա ուրախ և երջանիկ է: Այդ երիտասարդ կինն ուրախությամբ և երջանկությամբ լի է ոչ թե նրա համար, որ որևէ խնդիր չունի, այլ՝ որ որոշել է լցվել Տիրոջ ուրախությամբ:

Մեզնից յուրաքանչյուրն ամեն օր պետք է ընտրություն անի. կամ ընտրում ենք հնազանդորեն լսել սատանային և թույլ տալ, որ նա կործանի մեր կյանքը, կամ ընտրում ենք հաստատակամորեն դեմ կանգնել նրան և ապրել լիարժեք կյանքով, որ Աստված ապահովել է մեզ համար Իր Որդու՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ինչևէ, այսպես թե այնպես,

մենք կգնանք Երկինք: Բայց արդյո՞ք ուզում ենք հասնել Երկինք և հայտնաբերել, որ ավելի շատ ուրախություն կարող էինք ունենալ մեր կյանքի ճանապարհին: Եկեք ընտրենք կյանքը և վայելենք այնպես, ինչպես Աստված է կամենում:

Արթո՛րն եղեք և աղո՛թք սրեք

«Արթուն եղեք և աղոթք արեք (խիստ ուշադիր եղեք), որ փորձության մեջ չմտնեք. հոգին հոժար է, բայց մարմինը՝ տկար»:

Մատթեոս 26.41

Ենթադրենք՝ դուք գիտեք, որ ձեր տունը շրջապատված է թշնամիներով, և նրանք ցանկացած պահի կարող են ներխուժել և հարձակվել: Ինչ եք կարծում՝ արթուն կմնայի՞ք տունը հսկելու համար, թե՞ ոչ:

Ինչ կանեիք, եթե ինչ-որ պատճառով չկարողանայիք արթուն մնալ և տունը հսկել: Արդյո՞ք հոգ չէիք տանի, որ ընտանիքի անդամներից մեկն արթուն մնար և զգուշացներ վտանգի պահին: Այս համարում Հիսուսը մեզ պատվիրում է՝ արթուն մնալ, խիստ ուշադիր, զգոն և ակտիվ լինել, հսկել և աղոթել:

Որպես հավատացյալներ՝ մենք պետք է արթուն և զգոն լինենք: Մենք միշտ պետք է պատրաստ լինենք՝ դեմ կանգնելու թշնամու հարձակումներին:

Եղի՛ր Պատերազմող

«Պատերազմի՛ր հավատքի բարի պատերազմը....»:

Ա Տիմոթեոս 6.12

Լինել հաստատակամ՝ նշանակում է լինել պատերազմող:

Ինչպես Պողոս առաքյալն իր մասին է ասում՝ բարի պատերազմը պատերազմեցի (տե՛ս Բ Տիմոթ. 4.7), ճիշտ այդպես էլ նա Տիմոթեոսին է սովորեցնում՝ պատերազմել հավատքի բարի պատերազմը:

Մեր կյանքում մենք նույնպես պետք է պատերազմենք հավատքի բարի պատերազմը՝ հոգևոր թշնամիների դեմ պայքարելով թե՛ մեր մտքում, և թե՛ մեր սրտում:

Պատերազմել հավատքի բարի պատերազմը՝ նշանակում է ճանաչել թշնամուն, իմանալ, թե երբ է ամեն ինչ ճիշտ ընթանում, և երբ՝ սխալ:

Օրինակ՝ մի անգամ զրուցում էի մի մարդու հետ: Երբ լսում էի նրան, իմ մեջ անհանգստություն էր առաջանում: Ես մտածում էի. «Ինչ է կատարվում և ինչո՞ւ»: Եվ որքան շատ էի մտածում, այնքան ավելի էի համոզվում, թե ինչն էր խնդիրը:

Ամեն անգամ, երբ մենք հանդիպում և զրուցում էինք, ես սկսում էի անհանգստանալ ու մտածել. «Արդյո՞ք այս մարդը ճիշտ է հասկանում ինձ»:

Հերթական հանդիպման ժամանակ նույն զգացումն առաջացավ: Բայց այս անգամ ես ավելի հաստատական մոտեցում ցուցաբերեցի. ուղղակի սկսեցի աղոթել. «Հիսուս Քրիստոսի անունով՝ ես իշխանություն եմ վերցնում այս ոգու վրա: Եվ իմ հոգը չէ, թե այս մարդն ինչ է մտածում իմ մասին. դա նրա և Աստծո գործն է: Ես պետք է ազատ լինեմ: Ես չեմ կարող ամբողջ կյանքում մտածել և անհանգստանալ, թե ինչ են մտածում մարդիկ: Սատանա՛, ես այլևս չեմ անհանգստանալու: Հիսուսի անունով՝ դա վերջացած է»:

Ես քայլ արեցի, և ազատությունը ներթափանցեց իմ մեջ: Որքան պասիվ էի, այնքան սատանան ավելի էր չարչարում ինձ:

Սա է մեր խնդիրը: Մենք շատ պասիվ ենք: Շատ հաճախ մենք չենք հակառակվում թշնամուն, երբ նա հարձակվում է՝ բերելով անհանգստություն, վախ, կասկած կամ էլ դատապարտություն: Մենք ետ ենք քաշվում մի անկյուն և թույլ ենք տալիս, որ նա մեզ հարվածի:

Մենք ոչ թե պետք է սատանայի վրա տպավորություն թողնողներ լինենք, այլ՝ պատերազմողներ:

Սատանան ուզում է, որ մենք պատերազմենք մարդկանց հետ, չարությամբ լցվենք նրանց հանդեպ: Նա ցանկանում է գողանալ մեր կյանքի խաղաղությունը և ուրախությունը: Բայց Աստված ուզում է, որ պատերազմող լինենք և հոգևոր աշխարհի թշնամիների դեմ պատերազմենք:

Ո՞րն է Բնականոն Վիճակը

«Որովհետև՝ ուր որ նախանձ (չարություն) և կոփվ (մարմնական ցանկություններ) կա, այնտեղ անկարգություն (անհանգստություն, աններդաշնակություն, մեղսագործություն) և բոլոր չար բաները կան: Բայց վերին իմաստությունը, նախ և առաջ,

սուրբ է, և հետո խաղաղարար, հեզ, հլու, ողորմությունով և բարի պտուղներով լիքը, անկողմնասեր, անկեղծ»:

Հակոբոս 3.16,17

Շփոթությունը վերածնված քրիստոնյայի համար բնականոն վիճակ չէ, և Աստված չի ցանկանում, որ այդ վիճակում լինենք: Այսպիսով՝ ցանկացած ժամանակ, երբ շփոթության մեջ ենք ընկնում, պետք է հարձակում գործենք:

Շատ հաճախ կարծում ենք, թե ինչ-որ բան սխալ է ընթանում, և չենք հասկանում, որ գտնվում ենք հոգևոր հարձակման տակ:

Հաջորդ սխալն այն է, որ արթուն մնալու և աղոթք անելու փոխարեն՝ ինչպես Հիսուսն է պատվիրել, պատասխաններ ենք փնտրում:

Ցանկացած ժամանակ, երբ անբնական վիճակ ես զգում, արթուն եղիր և աղոթք արա: Այսպես սովորում ես անդադար աղոթել (տես Ա Թեսաղ. 5.17): Եվ հարկ եղած դեպքում պատրաստ ես լինում ցանկացած ժամանակ աղոթելու:

Բայց հրն է հավատացյալի համար բնականոն վիճակը: Այս հարցին պատասխանե-

լու համար ուսումնասիրենք, թե որն է անկանոն վիճակը:

Անհանգստանալ, բարկանալ, փորձել հասկանալ այնպիսի բաներ, որոնց համար պատասխաններ չունենք, մտահոգվել, թե ինչ կմտածեն մեր մասին մարդիկ, ընկճվել, ճնշվել, մտածել, որ մենք լավը չենք կամ ծախողակ ենք: Այս բոլորը բնորոշ են անկանոն վիճակին:

Միգուցե սրանք բնականոն են դարձել որոշ մարդկանց համար, բայց Աստված երբեք չի նախատեսել, որ մենք շարունակաբար տանջանքի, չարչարանքի, մտատանջությունների մեջ ապրենք: Եվ երբ այսպիսի մտքեր են գալիս, պետք է հասկանանք, որ սրանք թշնամու ստերն են:

Վոչման Նին «Հոգևոր մարդը» գրքի «Ծանրություն հոգու վրա» ենթավերնագրում գրել է. «Հոգին կարիք ունի լինելու կատարյալ ազատության մեջ: Այն միշտ պետք է օդի մեջ լողացող լույս լինի... Քրիստոնյան պետք է հասկանա, թե ինչ ծանրություն է դրված իր հոգու վրա: Հաճախ նա ընկճվածություն է զգում, կարծես 1000 ֆունտ բեռ է դրված սրտին... Դա թշնամին է անում՝ նրա հոգին անհանգստացնելու, ուրախությունից և լու-

սավորությունից զրկելու, ինչպես նաև Սուրբ Հոգու հետ համագործակցելուն անընդունակ դարձնելու համար... Ազատ հոգին հիմք է հաղթության համար... Երբ հոգին ընկճված է, միտքը չի կարող ճիշտ ձևով գործել»:

Մեր բոլոր անդամները միասին են գործում: Մենք մեզ պետք է պահենք ազատ և բնականոն վիճակում: Դրա համար պետք է լինենք Տեր Հիսուս Քրիստոսի առաջնորդության ներքո:

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱՍՏՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ

«Խորհուրդներ ենք քանդում և ամեն բարձրություն, որ գոռոզանում է Աստծո գիտության դեմ: Եվ գերի ենք բռնում ամեն միտք՝ Քրիստոսին (Մեսիային) հնազանդեցնելու համար»:

Բ Կորնթացիների 10.5

Տերը մեզ հաղթանակ կտա սատանայի դեմ, բայց դա կանի միայն այն ժամանակ, երբ Նրան խնդրենք, որ ներգրավվի մեր խնդրի մեջ:

Ոչինչ չի կարող փոխել մեր վիճակը, եթե մեր ամբողջ արածը միայն նստելն ու երազելը լինի:

Տերը պատրաստ է, Նա կամենում է և կարող է օգնել, բայց մենք պետք է քայլ անենք: Մենք պետք է գործենք, որպեսզի չընկնենք պասիվության, անտարբերության, ծուլության, թմրության, ընկճվածության, հուսախաբության և հուսալքման մեջ: Մենք չենք կանչվել գործելու մեր զգացմունքների համեմատ: Մենք այն ժողովուրդն ենք, որ կանչված է Աստծո Խոսքին ապավինելու և իր կյանքում այդ Խոսքը կիրառելու համար: Դրա համար պետք է ամեն ժամանակ հոգևորապես արթուն մնանք:

2

ՎԵՃ ԲԱՆ, ՈՐ ՀԱՍՏԱՏԱԿԱՄՈՐԵՆ ՊԵՏՔ Է ԱՆԵԼ

«Բայց Հովհաննես Մկրտչի օրերից մինչև հիմա Երկնքի արքայությունն ուժով է առնվում, և ուժեղները հափշտակում են այն»:

Մատթեոս 11.12

2

Վե՛ճ ԲՅԱ, ՈՐ ՀԱՍՏԱՏԱԿԱՄՈՐԵՆ ՊԵՏՔ Է ԱՆԵԼ

Մենք ուժով պետք է վերցնենք Աստծո թագավորությունը, արդարությունը, խաղաղությունը և ուրախությունը (տե՛ս Հռոմ. 14.17): Եթե հուսախաբության մեջ ես, հաստատակամորեն կանգնեցրո՛ւ սատանայի հարձակումը:

Վեց բան կա, որ հաստատակամորեն պետք է անել.

- Մտածել հաստատակամորեն,
- Աղոթել հաստատակամորեն,
- Խոսել հաստատակամորեն,
- Տալ հաստատակամորեն,
- Գործել հաստատակամորեն,
- Սիրել հաստատակամորեն:

ՄՏԱԾԻ՛Ր ՀԱՍՏԱՏԱԿԱՄՈՐԵՆ

«Կամ՝ ընդ թագավորն է, որ գնա ուրիշ թագավորի հետ պատերազմ անելու. մի՛թե

չի նստի առաջ խորհուրդ անի՝ տասը հազարով կարող է դեմ կենալ նրան, որ քսան հազարով գալիս է իր վրա»:

Ղուկաս 14.31

Գեներալը, որ պատերազմի է պատրաստվում՝ վտանգի ենթարկելով իրեն և իր բանակը, նախ՝ մտածում, ծրագրում և հաշվարկում է, թե ինչպես կարող է հարձակվել և հաղթել թշնամուն:

Մենք նույնը պետք է անենք ամեն օր, ինչպես նաև մեր քրիստոնեական պատերազմների ժամանակ:

Պետք է մտածենք՝ ինչպես կարող ենք պարտքը վերադարձնել, ինչպես կարող ենք տունը մաքրել, ինչպես կարող ենք ավելի լավ ապահովել ընտանիքը:

Բայց նաև պետք է մտածենք՝ ինչպես կարող ենք ավելի շատ մարդկանց վկայել, ինչպես կարող ենք օրհնություն լինել թշվառի համար, ինչպես կարող ենք ավելի շատ տալ Աստծուն:

Մտածիր սրա մասին: Հարցրո՛ւ ինքդ քեզ, թե ինչպես կարող ես ավելի ներգրավվել ծառայության մեջ:

Ի հարկե, եթե դու ընտանիք ունես, դա պետք է լինի քո առաջին պարտականութե-

յունը: Պետք չէ առաջնահերթ պարտավորությունները դուրս թողնել: Եթե երիտասարդ երեխաներ ունես, պետք է շատ ժամանակ անցկացնես նրանց հետ, հատկապես՝ նրանց ձևավորման շրջանում:

Բայց երբեմն ծառայությունը և ընտանիքը հնարավոր է համատեղել: Ես դա արել եմ տարիներ շարունակ: Իմ ծառայությունը, որը կոչվում է «Կյանքը՝ Խոսքի մեջ», սկսեցի՝ երբ որդիս ընդամենը մեկ տարեկան էր:

Դու կհայտնաբերես, որ ցանկացած գործ կարող ես անել, եթե Աստուծոց ես կանչված: Եվ եթե ցանկություն ունես, այդքանը բավական է կարողանալու համար:

Եղի՛ր ստեղծագործող: Մի՛ նստիր՝ միայն երագելով, թե ավելին կարող էիր անել: Նախաձեռնի՛ր և սկսի՛ր: Մտածի՛ր հաստատակամորեն:

ԱՊՈԹԻ՛Ր ՀՈՍՏԱՏԱԿԱՍՈՐԵՆ

«Ուրեմն, համարձակությամբ մոտենանք շնորհքի աթոռին (Աստծո շնորհաց գահին, մենք՝ մեղավոր անարժաններս), որ ողորմություն ընդունենք (մեր անհաջողությունների համար), և շնորհք գտնենք՝

պատշաճ ժամանակին օգնելու (համապատասխան օգնություն գա ճիշտ ժամանակին, երբ մենք դրա կարիքը կունենանք)»:

Երբայեցիների 4.16

Մենք պետք է գանք Աստծո գահի առջև՝ առանց վախի, վստահորեն և

համարձակությամբ, այսինքն՝ հաստատակամորեն:

Չպետք է վախենալ կամ ամաչել Աստծուց: Մենք կարող ենք համարձակորեն մոտենալ Նրան և խնդրել այն, ինչ մեզ պետք է: Կարող ենք Նրան խնդրել, որ մեզ համար իրականություն դարձնի Իր Խոսքում տված խոստումները:

Եփեսացիներին ուղղված թղթի 3.20-ում ասվում է, որ Աստված կարող է շատ ավելին անել, քան այն ամենը, ինչ համարձակորեն խնդրում ենք կամ մտածում (անսահմանորեն՝ մեր աղոթքներից, մտածածներից, հույսերից կամ երազանքներից ավելին): Մենք պետք է վստահ, համարձակ, հաստատակամ, խիզախ քրիստոնյաներ լինենք:

Երբ մոտենաս Աստծո գահին, մոտեցիր հաստատակամորեն:

ԽՈՍԻՐ ՀՍՏՏՏՍՎՍՈՐԵՆ

«Եթե մեկը խոսում է, թող՝ ինչպես
Աստծո հրամաններ խոսի...»:

Ա Պետրոս 4.11

Որպես Աստծո զավակներ՝ մենք խոսելիս
պետք է հաստատական ձայն ունենանք:

Ես նկատի ունեմ ոչ թե մարմնի, այլ չար
ուժերի դեմ հաստատական լինելը:

Մատթեոս 10.16-ում Աստված սովորեց-
նում է լինել աղաձխիների պես միամիտ, իսկ
Առակաց 28.1-ում՝ առյուծի պես համարձակ:

Ես մեծ դժվարությամբ եմ հաշտվել այս
երկու համեմատություններին:

Հետո հիշեցի մի քրիստոնյայի մասին, ում
տնօրենը քրիստոնյա չէր: Վերջինս կանչել
էր նրան և սկսել անարդար ձևով մեղադրել:
Աշխատողը գիտեր, որ եթե խոսեր՝ տնօրենն
ավելի կբարկանար, ուստի նա միայն լռել էր՝
սպասելով, որ Տերն իրեն պաշտպաներ:

Գուցե արտաքինից նա հանգիստ էր՝ ինչ-
պես աղաձխին, բայց ներսում համարձակ էր՝
առյուծի նման:

Նույնը և մենք՝ մարմնով երբեմն պասիվ
ենք, բայց հոգով հաստատականորեն ար-

ձագանքում ենք: Կարող ենք թույլ տալ, որ տհաճ բառեր ուղղվեն մեզ, բայց ներքուստ չընդունենք դրանք: Կարող ենք մերժել մեզ վրա եկող դատապարտությունը:

Երբ մեզ վիրավորում են, կարող ենք Հոգով աղոթել: Հետո, երբ դուրս գանք այդ վիճակից, կարող ենք հաստատակամորեն և իշխանությամբ խոսել հոգևոր աշխարհում գտնվող թշնամիների վրա, ովքեր մեզ վիրավորել են:

Ցանկացած ժամանակ, երբ ինչ-որ մեկն իմ դեմ է դուրս գալիս, ես անմիջապես սկսում եմ հոգով աղոթել՝ հոգևորապես պաշտպանելով ինձ:

Տարիներ շարունակ թույլ եմ տվել, որ մարդիկ ինձ վրա բարդեն իրենց տրամադրությունը: Կար ժամանակ, երբ փորձեցի մարմնավորապես դեմ դուրս գալ նրանց, բայց համոզվեցի, որ այդ միջոցը չի օգնում: Ես հասկացա, որ մեր պատերազմը մարմնի և արյան դեմ չէ, այլ հոգևոր չար ուժերի և իշխանությունների դեմ: Այսպիսով, սովորեցի, թե ինչպես հոգևոր պայքար մղել:

Միգուցե դու նույնպես պետք է սովորես և անես նույնը: Եղի՛ր միամիտ՝ ինչպես աղավնին, և համարձակ՝ ինչպես առյուծը:

Երբ խոսում ես մարդկանց հետ, գլուխդ մի՛ կախիր, մի՛ դժգոհիր, մի՛ փնթփնթա և մի՛ տրտնջա: Հաստանտ նայիր նրանց աչքերին և խոսի՛ր պարզ, հստակ, անկեղծ: Ճի՛շտ ձևակերպիր և շարադրիր միտքդ: Վստահ, համոզի՛չ, հասկանալի՛ ասա այն, ինչ ուզում ես ասել:

Մի՛ եղիր կեղծավոր, անվստահ, անապահով. եղի՛ր համարձակ:

Եթե դու երգում և փառաբանում ես Աստծուն, դա հաստատակամորեն՝ արա:

Երբ ցանկանում ես ինչ-որ բան ասել, խոսի՛ր՝ ինչպես Աստծո մի մարգարե: Արա՛ ուրախությամբ, գթառատությամբ, ողորմածությամբ և հաստատակամորեն:

ՏՈ՛Ր ՀԱՍՏԱՏԱԿԱՍՏՈՐԵՆ

«Տվե՛ք, և կտրվի ձեզ՝ լավ չափով՝ թափ տրված, շարժված, լիփ-լիքը կտան ձեր գոգը»:

Ղուկաս 6.38

Երբ տալիս ենք, պետք է տանք առատորեն և հաստատակամորեն, քանի որ՝ ինչպես տալիս ենք, այնպես էլ ստանում ենք:

Երբ նայում ենք դրամապանակին, չպետք է այնտեղից հանենք նվազագույնը, ընդհա-

կառակը՝ պետք է տանք այնպես, ինչպես Աստված է տալիս՝ առատորեն:

Չկա շատ կամ քիչ նվիրաբերություն. մենք պետք է սովորենք տալ հաստատակամորեն՝ ինչպես մեր քրիստոնեական կյանքի ցանկացած հարցերում ենք վարվում:

Ես ուզում եմ տալ: Եվ ցանկանում եմ տալ ամեն ժամանակ:

Մի անգամ քրիստոնեական գրախանութում տեսա մի փոքրիկ նվիրաբերության արկղ, որի վրա գրված էր. «50 ցենտով կարող է 2 օր կերակրվել 2 երեխա»:

Երբ նվիրատվություն անելու համար բացեցի դրամապանակս, մի ձայն ներսից ասաց. «Կարիք չկա, որ դա անես»:

Անմիջապես ըմբոստացա: Ոչ ոք չէր կարող դա նկատել իմ արտաքինից, բայց ես իմ ներսում արթնացա: Վերցրի դրամապանակս, հանեցի գումարը և դրեցի արկղի մեջ: Ես դա արեցի՝ ապացուցելու, որ կարող եմ տալ: Դա իմ ազատ կամքն ապացուցող գործողություն էր:

Նույնը կարող ես անել և դու: Երբ ուզում ես ետ քաշվել, տո՛ւր ավելի շատ: Տո՛ւյց տուր սատանային, որ հաստատակամորեն կարող ես տալ:

ՊՈՐՏԻՐ ՀՅԱՏԱՏԱԿԱՍՈՐԵՆ

«Ամեն բան, որ ձեռքդ գտնի անելու, ուժովդ արա....»:

Ժողովող 9.10

Ինչ-որ հանձն ենք առնում, պետք է հաստատականորեն անենք: Մի՛ վերցրու առաջադրանքներ, որոնցից կսարսափես և կցանկանաս փախչել: Բորբոքվիր Սուրբ Հոգով և համարձակորեն հայտարարիր. «Սա այն գործն է, որ Տերն է ինձ տվել, և ես, Սուրբ Հոգու օգնությամբ, սա կանեմ իմ ամբողջ կարողությամբ՝ Աստծո փառքի համար»:

ՍԻՐԻՐ ՀՅԱՏԱՏԱԿԱՍՈՐԵՆ

«Սա է Իմ պատվիրանը, որ իրար սիրեք, ինչպես որ ես ձեզ սիրեցի: Ոչ ոք ավելի մեծ սեր չունի, քան՝ որ մեկն իր անձը դնի իր բարեկամների համար»:

Հովհաննես 15.12,13

Որպես Աստծո որդիներ՝ մարդկանց պետք է սիրենք՝ ինչպես Աստված է մեզ սիրում: Սիրել հաստատականորեն և զրհողությամբ:

Սիրելի՛ ջանք ներդնելն է: Մենք երբեք չենք սիրի որևէ մեկին, եթե համաձայն չենք գին վճարելու:

Մի անգամ մի կնոջ գեղեցիկ ականջօղեր նվիրեցի: Մարմինս ուզում էր դրանք պահել, բայց հոգիս ինձ ասաց, որ հնազանդ լինեմ Տիրոջը և նվիրեմ:

Որոշ ժամանակ անց այդ կինը հավաքույթի ընթացքում պատմեց, թե ինչպես են իրեն նվիրել այդ օղերը, և ասաց, որ նա դրանք կրում է որպես ձրի պարգև:

Տերն ինձ ասաց. «Այո՛, դա ձրի պարգև էր նրա համար, բայց քեզ համար ինչ-որ բան արժեցավ, ինչպես փրկությունը, որ ձրի պարգև է քեզ համար, բայց Հիսուսի համար Իր կյանքն արժեցավ»:

Սերը բոլոր պարգևներից ամենազորավորն է: Երբ ցույց տաս Աստծո սերը, եղի՛ր անշահախնդիր, զոհաբերող, հաստատակամ:

3

**ԻՆՉՊԵՄ ՎԱՐՎԵԼ
ՀՈՒՍԱԽԱՐՈՒԹՅԱՆ ՀԵՏ**

3

Ինֆորմացիոն Կարգի Հուսախաբությունը ՀեՏ

Ըստ Վերստեդի՝ «հուսախաբվել» նշանակում է «հույսը, ցանկությունը կամ սպասումը անբավարար թողնել»:

Այլ խոսքով՝ երբ մենք հույս ենք տածում, ցանկանում կամ ինչ-որ բանի ենք սպասում, և դա չի բավարարվում, մենք հուսախաբվում ենք:

Մեզնից ոչ ոք այնքան հավատք չունի, որ կյանքում զերծ մնա հուսախաբություններից: Հուսախաբությունը փաստ է կյանքում, մի բան, որին պետք է հանդիպենք և ճիշտ լուծում տանք, հակառակ դեպքում դա կործանման կհասցնի:

Հաճախ մարդիկ կործանվում են՝ առանց պատճառն իմանալու: Նրանք չեն հասկանում, որ ամեն ինչ սկսվում է մի փոքր հուսախաբությունից, որն էլ, ճիշտ լուծում չգտնելով, կործանարար է լինում ապագայում:

ՈՒՇԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ ԴՍՐՁՐՈՒ ՍԽՏԱՆՇԱՆՆԵՐԻՆ

Եթե առավոտյան արթնանալով՝ ես մի փոքր ցավ զգամ կոկորդում, փռշտամ կամ գլխացավ ունենամ, կհասկանամ, որ մրսել եմ: Ես հավատում եմ, որ եթե աղոթեմ, օգտագործեմ վիտամին C և A, լավ հանգստանամ, կկանխեմ հիվանդությունը:

Հիվանդությունը հաճախ դրսևորվում է նախանշաններով, որոնք հայտնում են, որ ինչ-որ բան այն չէ, և կարիք կա հոգ տանելու՝ վիճակը չբարդանալու համար:

Հուսախաբությունը ճիշտ այդպես է գործում: Ի հայտ են գալիս բացահայտող նշաններ, որոնց նկատմամբ հաստատական գործողություններ են պետք:

Ինչպես ասացինք, հենց հայտնաբերում ենք սատանայի հարձակումների տակ գտնվելու առաջին նախանշանները, պետք է անմիջապես հակառակ կանգնենք նրան: Ավելի լավ է դեմ կանգնենք հենց սկզբից, քան սպասենք, մինչև վրա հասնեն խորը ընկճվածությունն ու հուսախաբությունը:

Բոլորս գիտենք, որ ավելի հեշտ է միանգամից ներել նրան, ով մեր նկատմամբ սխալ է վարվել, քան ներել հետո՝ թույլ տալով, որ

սատանան մեզ բարկացնի, դառնացնի և վշտացնի:

Նույնը վերաբերում է հուսախաբությանը: Ավելի հեշտ և արդյունավետ է անմիջապես ազատվել դրանից, քան սպասել, մինչև դա զարգանա՝ դառնալով հուսալքում, ընկճվածություն, և ամայացնի մեր կյանքը:

ՀՈՒՍԱԽԱԲՈՒԹՅԱՆ ՊՍՏՃՍՈՒՆԵՐԸ

Ենթադրենք՝ խնջույք եք կազմակերպել, կամ էլ բացօթյա միջոցառում, օրինակ՝ հարսանիք:

Դուք հրավիրել եք ձեր բոլոր հարազատներին և ընկերներին, պատրաստություն եք տեսել, որի համար շատ գումար և ժամանակ եք տրամադրել: Բայց հանկարծ անձրևում է, և ամեն բան վերջանում է:

Դա հուսախաբություն է, բայց՝ ավելի թեթև, մի բան, որից կարելի է ազատվել:

Նման պարագաներում ես սովորել եմ ուղղակի ասել. «Հուսախաբեցնող է, բայց աշխարհի վերջը չէ. պետք չէ ընկճվել»:

Հուսախաբություններն ավելի լուրջ են և փաստող, երբ մարդիկ են ներգրավված, ոչ թե անշունչ երևույթներ, ինչպես օրինակ՝ եղանակը:

ՔՉԵՐԻՆ ՎԱՏԱՀԻՐ

«Բայց Հիսուսն իր անձը չէր վստահում նրանց, որովհետև Ինքը ճանաչում էր ամեն մարդու»:

Հովհաննես 2.24

Եկեք ոչ թե ընտրենք հուսահատվելը, այլ սովորենք այն հաղթահարել, որովհետև կյանքը կատարյալ չէ, և մարդիկ ինքնին կատարյալ չեն:

Վերջին հաշվով՝ անկախ նրանից, թե ովքեր են, կարող են հուսահատեցնել մեզ, եթե չափից ավելի վստահենք նրանց: Սա ցինիզմ կամ քննադատություն չէ, այլ ուղղակի մեր կյանքի փաստն է: Դրա համար պետք չէ չափազանց շատ վստահել մարդկանց, նույնիսկ եթե նրանք մեր ամենամտերիմներն են:

Հիմա դա կարող է խորթ թվալ, հատկապես նրանց, ովքեր տարիներ շարունակ վստահել են մարդկանց:

Ինչպես Հիսուսը, մենք նույնպես պետք է սիրենք բոլորին, բայց չպետք է նրանց 100 տոկոսով վստահենք: Միայն հիմարն է դա անում: Ինչո՞ւ, որովհետև վաղ թե ուշ մարդիկ մեր սպասելիքները չեն արդարացնի ճիշտ

այնպես, ինչպես մենք չենք արդարացնի նրանց սպասելիքները:

Մարդկային էությունը զերծ չէ հիասթափեցնելու, ձախողելու հատկանիշներից: Եվ միայն իմաստուն մարդն է ղեկավարում ինքն իրեն և մյուսներին:

Ամեն դեպքում հուսախաբության լավագույն լուծումը դրանից խուսափելն է: Եվ դա անելու լավագույն ձևը հավասարակշռված լինելն է հուսալիս, ցանկանալիս և սպասումներ ունենալիս, հատկապես՝ եթե դրանք կապված են մարդկանց հետ:

«Իմաստուն որդին կուրախացնի իր հորը, և հիմար որդին իր մոր տրտմությունն է»:

Առակաց 10.1

Երբեմն երեխաներն են հուսախաբության առիթ հանդիսանում իրենց ծնողների համար: Այսօր շատ ծնողների թվում է, թե իրենց երեխաներն իրենց խոսքը չեն լսում, և իրենց ասածը նրանց մի ականջից մտնում, մյուսից դուրս է գալիս:

Ես գիտեմ, թե դա ինչ է: Երբ իմ որդին՝ Դանը, մեծանում էր, նա հենց այդպիսին էր: Ես փորձում էի խոսել նրա հետ, բայց նա

այնպիսի հայացքով էր նայում, կարծես ոչինչ չէր լսում:

Մի անգամ դպրոցում նա պատժվեց մի հիմար արարքի համար: Երբ հարցրի, թե ինչու է նման բան արել, նա միայն թոթվեց ուսերը:

«Դա պատասխան չէ,- ասացի ես,- ինչո՞ւ ես նման բան արել»:

«Չգիտեմ», - փնթփնթաց նա:

Ես նրան մի փոքր դաս տվեցի վարքի կարևորության վերաբերյալ, որ ուշադիր լինի և սովորի այն ամենը, ինչը նրան պատրաստում է ապագա կյանքի համար:

Հաջորդ օրը նրան ուղարկեցի դպրոց՝ հույս ունենալով մեծ փոփոխություն տեսնել նրա վարքի մեջ: Դրա փոխարեն նա տուն եկավ վարքի վերաբերյալ հերթական նշումով, որ դասերն սկսվելու պահից իրեն վատ է պահել:

Սա իսկապես հուսախաբեցնող է ծնողի համար, հատկապես՝ երբ երեխան մեծանում է, և դու ավելին ես սպասում նրանից:

Որքան մեծ է հույսը, սպասումը և ցանկությունը, այնքան մեծ է լինում հուսախաբությունը: Եվ նույնիսկ ամենափոքր պատա-

հարը կարող է պատճառ դառնալ դառը հուսահատության, որն էլ կարող է լուրջ խնդիրներ առաջացնել, եթե դրան շտապ լուծում չտրվի:

Փոքր Եղվեսներ, որոնք Եվերում են Եյգիները

«Բռնեք մեզ համար աղվեսներին, այգիներն ավերող պստիկ աղվեսներին...»:

Երգ Երգոց 2.15

Փոքր հուսախաբությունները կարող են վախ առաջացնել, ինչը կհանգեցնի մեծ դժվարությունների, և արդյունքում մեծ վնաս կկրենք:

Բացի մեծ հուսախաբություններից, որոնց հանդիպում ենք, երբ զրկվում ենք աշխատանքից, օգնությունից, տնից, մենք կարող ենք ունենալ նաև փոքր հուսախաբություններ, որոնք առաջանում են փոքր պատճառներից:

Ենթադրենք՝ ինչ-որ մեկը ձեզ հետ պետք է հանդիպեր ճաշելու նպատակով, բայց չի գալիս: Կամ՝ դուք նպատակամղված գնում եք քաղաքի կենտրոն՝ զեղչ գներով գնումներ կատարելու, և հասնելով այնտեղ, տեսնում եք, որ ամեն ինչ վաճառված է: Կամ էլ հա-

տուկ նպատակով գեղեցիկ հագնվում եք, բայց վերջին պահին նկատում եք, որ ձեր հագուստը պատռված է:

Արանք, իրականում, փոքր պատահարներ են, բայց կարող են ցավ պատճառել: Դրա համար պետք է իմանալ, թե ինչպես վարվել նմանօրինակ իրավիճակների հետ: Եթե ոչ, դրանք կարող են դուրս սպրդել իրենց սահմաններից և լուրջ խնդիրների առջև կանգնեցնել:

Օրինակ՝ պատկերացրու, որ օրն սկսում ես ուշանալով և արդեն իսկ շփոթված ես: Գրասենյակ գնալու ճանապարհին երթևեկության պատճառով ավելի ես ուշանում:

Հետո, երբ վերջապես հասնում ես գրասենյակ, տեղեկանում ես, որ ինչ-որ մեկը բամբասել է քեզ:

Աթափվելու համար գնում ես սուրճ խմելու, և պատահաբար սուրճը թափվում է քեզ վրա, մինչդեռ կարևոր հանդիպում ունեիր ղեկավարի հետ և ժամանակ չունես հագուստդ փոխելու:

Այս բոլոր դեպքերը կուտակվելով՝ նյարդայնացնում են քեզ:

Հենց այդ պահին բժշկից լուր ես ստանում, որ առողջական վիճակդ հուսադրող չէ,

և այդ ամենի հետ միասին նշանաձգ է զանգահարում՝ տեղեկացնելով, որ ուզում է նշանը ետ տալ, ինչի մասին արդեն հայտարարվել էր ամբողջ աշխարհով:

Ինչպիսին կլինի քո արձագանքը՝ հավանք, թե՛ ըմբոստություն:

Բոլոր այս փոքրագույն անհաջողությունները՝ երթևեկությունը, բամբասանքը, սուրճը քեզ պատճառեցին մեծագույն դժբախտություն, երբ դու պետք է դիմադրեիր ավելի լուրջ խնդիրների՝ հիվանդությանը և ծախողված ամուսնությանը:

Այդ է պատճառը, որ պետք է զգուշանանք փոքրիկ աղվեսներից, որոնք ավերում են այգիները, քանի որ բոլորը միասին կարող են այնքան վնաս հասցնել, որքան՝ լուրջ հիասթափությունները, որոնք հաճախ լրացնում կամ հետևում են դրանց:

Մենք պետք է սովորենք վարվել այնպես, ինչպես Պողոսը վարվեց, երբ օձը բռնեց նրա ձեռքից: Նա պարզապես դեն նետեց նրան (տե՛ս Գործք 28.1-5): Եթե սովորենք արագ ձևով լուծում տալ առաջացած հիասթափությանը, դա չի խորանա և չի տանի ավերման:

4

ՎՍՏԱՀՈՒԹՅՈՒՆ ՀԻՍՈՒՄԻ ՆԿԱՏՄԱՄԲ

*«Ինչո՞ւ ես արարում, ո՞վ իմ անձ,
և շփոթված ես ինձանում: Ասրժո՞նն
հուսա, որովհետքև էլ կգոհանամ Նրա-
նից, որ իմ երեսի փրկությունն է»:*

Սաղմոս 42.5

4

ՎԱՏԱՀՈՒԹՅՈՒՆ ՀԻՍՈՒՄԻ ԵՎ ՍԱՐԲ

Մենք պետք է հուսանք Աստծուն, քանի որ չգիտենք, թե ինչ կպատահի մեզ հետ:

Աստվածաշնչի մի քանի հատվածներում (օրինակ՝ Ա Կորնթ. 10.4-ում) Հիսուսը ներկայացվում է որպես Ժայռ: Կողոսացիներին ուղղված թղթի 2.7-ում Պողոս առաքյալն ասում է, որ մենք Նրա վրա հաստատված և հիմնված պետք է լինենք:

Աստվածաշունչը ոչ մի տեղ չի սովորեցնում, որ պետք է հաստատվենք և հիմնվենք մարդկանց, մեր աշխատանքի, եկեղեցու, ընկերների կամ մեր իսկ անձի վրա:

Ոչ ոք և ոչ մի բան չի կարող այնքան հաստատուն և կայուն լինել, ինչպես Հիսուսն է: Այդ պատճառով է, որ չեմ ցանկանում՝ մարդիկ հաստատվեն իմ ծառայության կամ ինձ վրա: Ես ուզում եմ նրանց ցույց տալ Հիսու-

սին: Գիտեմ, որ ի վերջո ես ինչ-որ ձևով կձախողեմ նրանց սպասումները ճիշտ այնպես, ինչպես նրանք՝ իմը:

Սա մարդկային բնությունն է. բոլորն էլ ձախողում են:

Հաստատված և հիմնված եղիր Հիսուսի վրա: Հուսա Նրան, ոչ թե մարդուն, պարագաներին, բանկային հաշվին, աշխատանքին կամ որևէ այլ բանի:

Եթե չհուսաս քո փրկության Ժայռին, վաղ թե ուշ կհուսախաբվես, որն էլ կտանի հիասթափության և կործանման:

Մարդիկ մեռնում են

«Կոտրած ատամ և դյուրագլոր ոտք է՝ նեղ օրը անհավատարիմ մարդուն ապավինելը»:

Առակաց 25.19

Աղջիկս նշանված էր, և շուտով պետք է կայանար հարսանյաց հանդեսը: Մատանին ընտրված էր, գումարը՝ հավաքված, և հարսանյաց ծրագիրը պատրաստ էր, երբ փեսացուի անհավատարմության պատճառով ամեն բան հայտարարվեց ավարտված:

Դա իսկապես շատ տխուր իրավիճակ էր, հատկապես սիրելի, հրաշալի, անուշիկ, երիտասարդ հարսնացուի համար: Բայց այդ ժամանակ, տխրելու և ինքն իրեն խղճալու փոխարեն, նա ասաց. «Բարի՛, ես հարսանիքից առաջ իմացա, թե ինչպիսի մարդ է նա, և ոչ թե կյանքի ճանապարհին, երբ շատ ուշ կլիներ»:

Ես այնքան հպարտ էի նրանով: Ուրախ էի՝ տեսնելով, թե ինչպես նա տարավ այդ հուսախաբ վիճակը:

Ինչևէ, նա հասկացավ, որ տեղի ունեցածը լավագույնն էր, քանի որ ամեն ինչ պարզվեց հարսանիքից առաջ և ոչ թե՛ հետո: Հայրը և ես նրան քաջալերեցինք, խորհուրդներ տվեցինք, այնուհետև միասին աղոթեցինք: Բացի այդ, նա սկսեց լսել իմ ուսուցումների ձայնագրությունները և կարդալ քաջալերող ու հոգևորապես բարձրացնող գրքեր:

Աղջիկս դուրս եկավ այդ դժվար իրավիճակից, որովհետև նրա հավատքն ու վստահությունը ոչ թե մարդու՝ այլ Հիսուսի վրա էր: Հուսախաբված և հուսալքված՝ նա շարունակում էր նայել Հիսուսին՝ որպես հաստատակամության օրինակի:

Այժմ նա ամուսնացած է մի հրաշալի մարդու հետ, և միասին ծառայում են Աստծուն:

ՇՐՈՒՄԱՎԻՐ ՆՈՅԷԼ ՀԻՍՈՒՄԻՆ

«Ուստի մենք էլ, որ վկաների այսքան բազմություն ունենք մեզ շրջապատած, դեն գցենք ամեն ծանրություն և մեզ դյուրավ պաշարող մեղքը և համբերությամբ վազենք մեր առջև դրված ասպարեզի ընթացքը: Մտիկ տանք հավատքի Ձորագլխին և Կատարողին՝ Հիսուսին, որ Իր առջև դրված ուրախության փոխարեն խաչը հանձն առավ և ամոթն արհամարհելով՝ Աստծո աթոռի աջ կողմը նստեց:

Ուրեմն, մտածեք Նրա մասին, որ Իր դեմ եղած այսպիսի հակառակություն քաշեց մեղավորներից, որ դուք ձեր անձերով չհոգնեք թուլացած»:

Եբրայեցիների 12.1-3

Հատուկ տաղանդ չի պահանջվում՝ ամեն բան թողնելու և ասելու. «Ես հրաժարվում եմ»: Ցանկացած մարդ կարող է դա անել: Բայց չպետք է լինել հրաժարվող քրիստոնյա: Երբ կառչես Հիսուսից, քեզ կփոխանցվեն ուժ, զորություն, քաջություն, և անսովոր ու հրաշալի բաներ կկատարվեն: Նա քեզ երբեք չի լքի:

Միգուցե ասես. «Օ՛, Տէր, ինձ մենակ թող: Այլևս չեմ ուզում որևէ տեղ գնալ, շարունակել»: Բայց Նա չի թողնի, որ դու վայր ընկնես:

Ես սովոր էի թողնել և հեռանալ: Բայց այժմ յուրաքանչյուր օր սկսում եմ նոր ձևով՝ աղոթքով, Աստվածաշունչ կարդալով, Աստծո Խոսքը խոսելով և Աստծուն փնտրելով:

Գուցե սատանան իմ ականջին գոռա. «Դա ոչ մի բանով քեզ չի օգնում, տարիներ շարունակ դա ես անում, և նայիր, թե ինչի ես հասել. դու մինչև հիմա անհաջողությունների մեջ ես»:

Այդ ժամանակ ես ասում եմ. «Ձայնդ կտրիր, սատանա: Աստվածաշունչն ասում է, որ ես պետք է Հիսուսին նայեմ և Նրա օրինակին հետևեմ: Նա է իմ հավատքի Առաջնորդը, Սկիզբն ու Վերջը»:

Իմ դուստրը հենց սա էր արել. նա իր հայացքն ուղղել էր Հիսուսին և հաղթական հոգով առաջ գնացել: Նա կարող էր նայել իր անցյալին և ասել. «Սա իմ կյանքում կրկին պատահեց: Ես այս ամենը տարել եմ մի անգամ, հետո՝ երկրորդ, և հիմա էլ երրորդ անգամ»: Դրա փոխարեն նա շարունակեց նայել Հիսուսին:

Այսօր մենք պետք է որոշում կայացնենք, որ ինչ էլ պատահի, կշարունակենք առաջ գնալ՝ անկախ իրավիճակներից:

ՎԵՐՍԿԱՆՊԱՎՐ

«Իրար հանդեպ միևնույն խորհուրդն ունեցեք, բարձր բաներ մի՛ խորհեք, այլ խոնարհների հետ խոնարհվեք, ձեր անձերում իմաստուն մի՛ եղեք»:

Հռոմեացիների 12.16

Վերջերս մտածում էի, թե ինչ է արել Տերն ինձ համար իմ կյանքի և ծառայության ընթացքում: Այժմ շատ եմ զարմանում, երբ ետ եմ նայում. հեշտ չի եղել: Շատ անգամներ ցանկացել եմ թողնել և հեռանալ:

Ես ձեզ պատմել եմ, որ երբ հուսախաբվում էի, Տերն ինձ ասում էր. «Ջոյս, երբ հուսախաբություն է գալիս, պետք է կարողանաս շտապ վերականգնվել, իսկ եթե ոչ՝ հուսահատության մեջ կընկնես, և դա քեզ կործանման կտանի»:

Դրա համար պետք է սովորենք հարմարվել, ուղղվել և փոխել մեր ուղղությունը: Հենց

այդպես վարվեց իմ աղջիկը, և դա իրեն նոր և ուրիշ կյանքի առաջնորդեց:

Ավելի հեշտ է հարմարվել, երբ բացօթյա խնջույքի ժամանակ հանկարծ անձրևում է, քան հարմարվել, երբ իմանում ես, որ պետք է նշանը ետ տալ: Բայց պատասխանը նույնն է բոլոր պարագաներում՝ հուսախաբությանը պետք է լուծում տալ:

Մինչև չսովորենք վերականգնվել, հարմարվել, ուղղվել և գնալ նոր ճանապարհով, երբեք չենք գտնի այն նոր և ոգևորող կյանքը, որ Աստված պահել է մեզ համար:

5

ՄՏԱԾԻ՛Ր ԱՄՏԾՈ ՓՈՐՇԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

«Ոչինչ հոգս մի՛ արեք, այլ ամեն բանում աղոթքով, աղաչանքով և գոհությունով՝ ձեր խնդրվածքները թող հայրնի լինեն Ասրծուն: Եվ Ասրծո խաղաղությունը, որ ամեն մարքից վեր է, կպահպանի ձեր սրտերն ու մտքերը Քրիստոս Հիսուսում»:

Փիլիպեցիների 4.6,7

5

ՄՏԱԾԻՐ ԱՍՏՈՒ ՎՈՐԾԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Եթե չես ցանկանում կործանվել՝ մոռացիր հուսահատությունները:

Գիտե՞ք արդյոք, որ ձեր զգացմունքները փոխկապակցված են ձեր մտածելակերպի հետ: Եթե չեք հավատում, որ դա ճիշտ է, 20 րոպե խորհե՞ք կամ մտածե՞ք միայն ձեր դժվարությունների մասին: Կարող եք համոզվել, որ դրանից հետո ձեր զգացմունքները և դեմքի արտահայտությունը կփոխվեն: Դուք կան կբարկանաք, կան կընկճվեք, կան էլ կտրտմեք: Սակայն ձեր իրավիճակը չի փոխվի:

Դուք կարող եք եկեղեցի գնալ, փառաբանել, քարոզներ լսել, բայց կմնաք նույն վիճակում, եթե ձեր միտքն ու հոգին Տիրոջ վրա կենտրոնացնելու փոխարեն նստեք եկեղեցում և մտածեք ձեր խնդիրների մասին:

Ո՞րն է ես եւ ընկերությունս Սևոխ

Իմ ամսագրերից մեկում ընթերցողներին ուղղված հարցը հետևյալն էր. «Ո՞ւմ հետ ես ընկերություն անում՝ Աստծո՞, թե՞ հոգսերիդ»:

Ինչո՞ւ այս հարցը տվեցի նրանց, որովհետև մի առավուտ Տերը նույն հարցն ինձ տվեց. «Ձոյս, դու քո հոգսի հետ ես ընկերություն անելո՞ւ, թե՞ Ինձ հետ»: Հետո Նա ասաց այն, ինչ ես հիմա քեզ եմ ասում. «Մի՛ մտածիր քո հուսալքումների մասին»:

Երբ հուսախաբվում ես, մի՛ նստիր և քեզ խղճա, դու միակը չես, որ հուսախաբության ես հանդիպել:

Երբեմն դժվար է սա հասկանալ, որովհետև սատանան ջանում է համոզել, որ մենք միակն ենք, որ դժբախտության ենք հանդիպել:

Դա ճիշտ չէ:

Մի անգամ ես շատ քաջալերեցի իմ աղջկան, երբ պատմեցի, թե ինչպիսին էր իմ կյանքը 18-23 տարեկան հասակում: Երբ ավարտեցի, նա իրեն իսկապես օրհնված զգաց:

Ինչպես բոլորի, այնպես էլ նրա հետ մի քանի դժբախտ դեպքեր էին պատահել: Ես նույնպես տարիներ շարունակ սարսափելի կյանքով եմ ապրել:

Ես նրան պատմեցի, որ 18-19 տարեկան հասակում ապրում էի Կալիֆոռնիայի՝ Օքլենդ քաղաքում: Եվ այն վայրը, որտեղ ապրում էի, իմ բնակարանից 3000 մղոն հեռավորության վրա էր: Չունեի մեքենա, հեռուստացույց, հեռախոս: Չկար որևէ մեկը, ով իմ մասին հոգ կտաներ: Ամեն գիշեր տխուր պատմություններ էի գրում և ինքս ինձ խղճում, իսկ առավոտյան գնում էի աշխատանքի:

«Փանք Աստծո, դու ունես լավ ընտանիք, լավ աշխատանք, լավ տուն, լավ մեքենա, -ասացի նրան,- ես դրանցից և ոչ մեկը չունեի»:

Երբ կյանքիս պատմությունն ավարտեցի, նա ոգևորվեց իր ներկա դրության և ապագայի համար:

Սա է այն ընտրությունը, որի հնարավորությունն ունի մեզնից յուրաքանչյուրը: Մենք կարող ենք ոգևորվել՝ մտածելով այն ամենի մասին, ինչ որ ունենք, և կարող ենք հուսախաբվել՝ մտածելով այն ամենի մասին, ինչ որ չունենք:

Իրականությունն այն է, որ եթե չունենք, ուրեմն՝ չունենք, և նստելով ու երազելով, որ լավ կլիներ, եթե ունենայինք, ոչինչ չի փոխվի: Միգուցե կցանկանայինք, որ այդպես լիներ, բայց այդպես չէ:

Եթե ուզում ենք հաղթահարել հուսախաբությունը և խուսափել հուսահատությունից ու կործանումից, պետք է միջոցներ ձեռնարկենք և ճիշտ մոտենանք իրականությանը:

Իրականությունը կարող է շատ տխուր լինել, բայց մենք ընտրության հնարավորություն ունենք. մենք կարող ենք ընկերություն անել կամ մեր խնդիրների, կամ էլ Աստծո հետ:

Կարևոր չէ, թե ինչ ենք կորցրել կամ ինչ վիճակում ենք. մենք ունակ ենք մեր բացասական մտքերը փոխարինելու դրական մտքերով:

ՄՏՍԾԻՐ ԱՅՈՒ ԲԱՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

«Այսուհետև, եղբայրներ, ինչ որ ճշմարիտ է, պարկեշտ, արդար, սուրբ, սիրուն, բարի անուն ունեցող, առաքինի և գովելի, այն մտածեք»:

Փիլիպեցիների 4.8

Նույն գլխի 6-րդ և 7-րդ համարներում ասվում է, որ եթե խնդիրներ ունենք, չպետք է անհանգստանալ կամ վշտանալ, այլ՝ աղոթքով Աստծուն դիմել: Եթե դա անենք, Տիրոջ խաղաղությունը մեզ կպահպանի վախից և անհանգստությունից, և մեր միտքն ու սիրտը զգոն վիճակում կլինեն:

Բայց Ց-րդ համարում տեսնում ենք, որ Տի-րոջ ուրախությամբ և խաղաղությամբ լցվե-լու համար մեկ ուրիշ բան էլ կա, որ պետք է անենք. պետք է կառավարենք մեր մտած-մունքները՝ մերժենք բացասական մտքերը և դրական մտքեր ընդունենք:

Առաջինը, որ պետք է անենք՝ ճշմարիտ բաների մասին մտածելն է: Բայց չի նշանա-կում, որ պետք է մտածենք միայն այն բանե-րի մասին, որոնք արդեն կատարվել են:

Տարբերություն կա ճշմարտության և իրա-կանության միջև: Այն ամենը, ինչ կատարվել է անցյալում, իրականություն է, բայց Հիսուսը և Նրա Խոսքը ճշմարտություն են: Ճշմար-տությունն ավելին է, քան իրականությունը:

Թույլ տվեք բացատրել մեր քույրերից մե-կի կյանքի օրինակով:

Այս քրոջ ամուսինը մահացավ և գնաց Տիրոջ մոտ: Այժմ նա Երկնքում է, և կինն այլևս չի տեսնելու նրան, մինչև որ ինքն էլ կգնա այնտեղ:

Սա ճշմարտություն է:

Բայց իրականությունն այն է, որ նրա կյանքն ավարտվեց» և հիմա կինը ոչինչ չու-նի, որ շարունակի ապրել: Սատանան կցան-

կանար, որ նա հավատար սրան, բայց սա ճշմարտությունը չէ:

Իրականությունն այն էր, որ երիտասարդ տղամարդը, ում հետ իմ աղջիկը նշանվել էր, խաբեց և խորապես վիրավորեց նրան: Բայց ճշմարտությունն այն է, որ նրա կյանքը չավարտվեց այդ հուսախաբությամբ: Նա մի ամբողջ կյանք ունի առջևում, և լցվում է Աստծո օրհնություններով:

Իրականությունն այն էր, որ նա կորցրեց իր սիրած ընկերոջը, բայց ճշմարտությունն այն է, որ նա ունի ապագա, հրաշալի քրիստոնեական ընտանիք, սեփական մեքենա, լավ աշխատանք, հոգատար ընկերներ և Աստծո սերը:

Այս կորուստը տեղի ունեցավ հենց իր ծննդյան օրը, երբ նա 19 տարեկան էր դառնում: Լավ նվեր է ծննդյան տոնի կապակցությամբ, այնպես չէ: Բայց տխրելու և դառնանալու փոխարեն, նա ճիշտ որոշում ընդունեց: Նա ասաց. «Վաղն իմ ծննդյան 19-րդ տարեդարձն է և իմ ապագա կյանքի առաջին օրը»:

Ես այնքան էի ցնցված նրա վերաբերմունքից և ապագայի հանդեպ վստահությունից, որ նրա համար փոքրիկ օրագիր գնեցի և ասացի. «Այս փոքրիկ գրքի մեջ գրի՛ր բոլոր հրաշքները, որ Աստված այս տարվա ըն-

թացքում կանի քո կյանքում, և 20 ամյակիդ դրանք կկարդանք և միասին կտոնենք»:

Այդպես էլ արեցինք:

Մենք էլ այսպես պետք է վարվենք մեր իրավիճակներում: Մենք այնքան զորություն չունենք՝ դեմ կանգնելու հուսախաբություններին, բայց ունենք իմացություն և ընտրություն կատարելու ուժ:

Մենք կարող ենք ապրել մեր մտքերով՝ մինչև լիովին կհուսահատվենք և կկործանվենք, բայց կարող ենք նաև մեր ուշադրությունը կենտրոնացնել այն բոլոր հրաշալի բաների վրա, որ կատարվել են մեր կյանքում, և այն բոլոր բարի բաների վրա, որ Աստված պահել է մեր գալիք օրերի համար:

ՀՈՒՅԱ և ՄՊԵՍՈՒՄ

«Որ ճանաչեմ Նրան և Նրա հարության զորությունը և Նրա չարչարանքին մասնակից լինելը՝ Նրա մահվանը կերպարանակից լինելով»:

Փիլիպեցիների 3.10

Այս խոսքում Պողոսն ասում է, որ ինքն արել է մի բան, ինչը մենք բոլորս կարիք ունենք անելու. նա նպատակ ուներ:

Մենք պետք է նպատակ, հույս, ուղղվածություն և սպասում ունենանք:

Երբ մարդիկ շարունակաբար խորը հիասթափություններ են ապրում, կորցնում են իրենց ուղղվածությունը և սպասումը, սկսում են վախենալ, հուսալ որևէ բանի կամ որևէ մեկին, սակայն կրկին հուսախաբվում են: Նրանք սկսում են վախենալ հուսախաբությունից և նախընտրում են չհավատալ, քան համարձակության դիմել:

Ամենատխուրն այն է, որ նրանք կյանքում դառնում են պարտվողներ, ոչ թե հաղթողներ, քանի որ հաղթանակը՝ համարձակությունից է:

ՎԻՐՍՎՈՐՆԱՔԸ ԿՍԱԿՍԾ Է ՍՈՍՑՍՅՈՒՄ

«Որպեսզի մեռելների հարությանը հասնեմ»:

Փիլիպեցիների 3.11

Երբ աղջիկը տղայի կողմից մի քանի անգամ վիրավորվում է, սկսում է զգուշանալ և մտածել. «Ես երբեք չեմ վստահի որևէ մեկին»:

Սատանան հենց սա է ուզում:

Եվ երբ այսպես ենք վարվում, ուղղակի գտնվում ենք սատանայի դեկավարության տակ:

Մի անգամ մեկն ասաց. «Եթե դու վիրավորվես, կսկսես կասկածել»:

Գուցե ճիշտ է, բայց դա նույնպես սատանայի խորամանկություններից է, որն օգտագործում է՝ մեզ խաբելու և Աստծուց մեզ տրված կյանքի նպատակից ետ պահելու:

Սատանան ցանկանում է, որ մենք կասկածամիտ լինենք:

Նա գործածում է մեր կյանքից մի քանի դեպքեր և համոզում է՝ չվստահել որևէ մեկին:

Եթե դու վիրավորվել ես, մի՛ մտածիր, որ այլևս չես կարող որևէ մեկին վստահել: Եթե այդպես մտածես, սատանային թույլ կտաս թալանել այն օրհնությունները, որ Աստված ունի քեզ համար:

Պողոս առաքյալն ուներ նպատակ՝ հոգևոր տեսիլք, որին ուզում էր հասնել: Եվ կարևոր չէ, թե ինչ կպատահեր իրեն. ոչինչ չէր ազդի իր վրա և ետ չէր պահի իրեն այս կյանքում լիարժեք ապրելուց, մինչև կկատարվեր Աստծուց իրեն տրված նպատակը:

Նպատակին հասնելու համար նա պետք է քայլ աներ: Նա պետք է վստահեր ոչ միայն Աստծուն, այլ նաև մարդկանց: Նա պետք է պատրաստ լիներ հանդիպելու ձախորդությունների ու կորուստների:

Մենք նույնպես պետք է անընդհատ առաջ շարժվենք դեպի մեր նպատակը՝ անկախ հարձակումներից:

Առաջ ճարժվիր

«Ոչ թե արդեն հասել եմ կամ արդեն կատարյալ եմ, բայց հետևում եմ, որ հասնեմ նրան, ինչի համար էլ հենց Քրիստոս Հիսուսից բռնել եմ: Եղբայրներ, ես իմ անձը չեմ համարում, որ հասած լինեմ, բայց մեկ բան կա. ետևի բաները մոռանալով՝ դեպի առջևի լինողներն եմ նկրտում: Հետևում եմ դեպի նպատակը՝ Աստծո վերին կոչումի մրցանակին Քրիստոս Հիսուսում»:

Փիլիպեցիների 3.12-14

Պողոսը 12-րդ խոսքում ասում է, որ դեռ չի հասել իր նպատակին, ո՛չ էլ կատարյալ է դարձել, բայց նա չի պատրաստվում հրաժարվելու: Դրա փոխարեն առաջ է գնում:

Այս ընթացքը բաղկացած է երկու մասից. առաջին՝ մոռանալ ամեն բան, որ կատարվել է անցյալում, և երկրորդ՝ առաջ շարժվել դեպի ապագան:

Սա կարևոր դաս է, որ բոլորս պետք է սովորենք:

Պատկերացրե՛ք մի կնոջ, ով կորցրել է ամուսնուն: Երբ ասում ենք, որ նա պետք է մոռանա անցյալի կորուստը և առաջ շարժվի, մենք ամենևին խորհուրդ չենք տալիս, որ նա ամեն բան մոռանա իր ամուսնու մասին, երբեք չհիշի նրան: Մենք միայն ասում ենք, որ եթե նա իր միտքը կենտրոնացնի անցյալի վրա, կվտանգի իրեն: Նա կապրի անցյալով՝ ապագայի համար ապրելու փոխարեն:

Ես հիշում եմ մեր եկեղեցուց մի կնոջ, ում տղան մահացավ 16 տարեկանում: Բոլորս աղոթեցինք և հավատում էինք, որ Աստված կբժշկի նրան, բայց նա չապրեց: Սակայն այդ դժբախտության ժամանակ Տերը մխիթարեց և հաստատեց երիտասարդի մորը:

Մի օր նա լվացք էր անում, և երբ վերցրեց որդու վերնաշապիկը, որ փռի, չկարողացավ իրեն զսպել ու լաց եղավ: Հետո նա զգաց, թե ինչպես է ընկղմվում տրտմության մեջ: Հասկանալով, թե ինչ էր տեղի ունեցել իր հետ՝ նա սկսեց խոսել՝ Հիսուսի անունով: Վերցնելով որդու վերնաշապիկը՝ համարձակորեն ասաց. «Սատանայ՛, նայի՛ր սրան: Ես սա օգտագործելու եմ որպես գովության պատմուճան: Ես չեմ խեղդվելու տրտմության մեջ. ես սկսելու եմ փառաբանել»:

Անցյալում պատահած դժբախտության համար տրտմելը շատ բնական է, բայց գոյություն ունի որոշակի սահման և ժամանակահատված: Մենք վաղ թե ուշ պետք է հոգնենք այդ տրտմությունից և որոշում կայացնենք դուրս գալ դրանից՝ շարունակելով մեր կյանքը:

Պողոսը սրա մասին է խոսում՝ մոռանալ հետին բաները և ապրել առջևում սպասվող բաների համար: Մենք կարող ենք այս սկզբունքը գործածել մեր ամբողջ կյանքի ընթացքում:

Եթե ցանկանում ենք հասնել այն ամենին, ինչի համար Աստված մեզ կանչել և օծել է, մենք էլ Պողոսի նման պետք է նպատակ ունենանք և շարունակենք ապրել այդ նպատակին հասնելու համար:

ԵՍ ՆՈՐ ԲԱՆ ԵՄ ԵՆՈՒՄ

«Առաջինները մի՛ հիշեք և հին բաները մի՛ մտաբերեք. ահա Ես նոր բան եմ անում, որ հիմա կհայտնվի. մի՞թե չեք իմանա...»:

Եսայի 43.18,19

Մենք պետք է խուսափենք անցյալի տրտմությունը մեր մեջ կրելու վտանգից և ապրենք երախտագիտության ու սպասման

ակնկալիքով, որ առջևում դեռ շատ բաներ են մեզ սպասվում:

Իմ ծառայությունն սկսելու համար պետք է թողնեի՝ եկեղեցում կրտսեր հովվի իմ դիրքը: Դա շատ դժվար էր, և երկար ժամանակ տրտմած էի՝ եկեղեցու անդամների հետ իմ ընկերակցությունները կորցնելու պատճառով:

Ես պետք է թույլ տայի, որ իմ անցյալը հեռանար ինձնից, բայց միտքս և զգացմունքներս փորձում էին կառչել դրանից: Ի վերջո, հաղթանակ տարա: Ես ոգևորվեցի ապագայով: Բայց, միևնույն ժամանակ, հուսախաբված էի, և այդ հուսախաբությունն ազդում էր իմ նոր ծառայության վրա: Ինձ համար շատ դժվար ժամանակահատված էր, բայց այդ ընթացքում սովորեցի թողնել այն ամենը, ինչ անցյալում էր, և առաջ շարժվել:

Աստված կրկին հիշեցնում էր. «Դու պետք է թողնես այն ամենը, ինչ անցյալում է: Անցյալն այլևս քո կյանքը չէ: Հիմա Ես նոր բան եմ անում»:

Ես եմ

«Եվ Աստված ասաց Մովսեսին. «Ես եմ, Որ եմ»: Եվ ասաց. «Այսպես ասա Իսրայելի որդիներին. «Ինձ ԵՄ-ը ուղարկեց

ձեզ մոտ'»: Աստված նաև ասաց Մովսեսին.
«Այսպէս ասա Իսրայելի որդիներին. «Ձեր
հայրերի Եհովա Աստվածը՝ Աբրահամի
Աստվածը, Իսահակի Աստվածը և Հակոբի
Աստվածը, ինձ ձեզ մոտ ուղարկեց»»: Այս է
Իմ անունը հավիտյան, և այս է Իմ հիշա-
տակը ազգից՝ ազգ»:

Ելից 3.14,15

Եթե մենք շատ երկար ժամանակ կենտ-
րոնանանք անցյալի վրա, դա մեզ վտանգի
առջև կկանգնեցնի: Դրա համար Տերը ժա-
մանակ առ ժամանակ հիշեցնում է, թե ով է
Ինքը. Նա Մովսեսին և իսրայելացիներին
ասաց՝ Ես եմ..., և ոչ թե՛ Ես էի...

Մենք պետք է հիշենք այն բոլոր բարի բա-
ները, որ Աստված արել է մեզ համար անցյա-
լում, ինչպես որ Նա արեց Աբրահամի, Իսա-
հակի, Հակոբի և մյուս հավատարիմ մարդ-
կանց և կանանց կյանքում: Բայց չպետք է
տարված լինենք անցյալի ուրախություններով
և հաղթանակներով, որպեսզի բաց չթողնենք
այն ամենը, ինչ Աստված անում է մեզ համար
ներկայում և ապագայում:

Հովհաննես 8.58-ում Հիսուսն ասաց.
«...Ճշմարիտ, ճշմարիտ ասում եմ ձեզ՝ Աբ-

րահամի լինելուց առաջ եմ ես»: Եբրայեցիներին ուղղված թղթի 13.8-ում ասվում է. «Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան»:

Այսպիսին պետք է լինի մեր հավատքը՝ միշտ հավիտենական, անսահմանափակ և անփոփոխ ներկայում:

ԵՏ ՄԻ՝ ՆԱՅԻՐ

«Հիսուսն էլ նրան ասաց. «Ով իր ձեռքը մաճի վրա է դնում և ետ նայում, հարմար չէ Աստծո արքայության համար»:

Ղուկաս 9.62

Աստված չի ուզում, որ մենք անցյալով ապրենք: Նա գիտի, որ եթե ետ գնանք և ամեն ինչ կրկին սկսենք, նույնը չի լինի, ինչ անցյալում էր: Որովհետև դա այն ժամանակ էր, իսկ հիմա ուրիշ է:

Երեկն անցավ: Սա ներկան է: Մենք ունենք ներկայի Աստված: Մենք ներկայի մարդիկ ենք և ներկայի կյանք պետք է վարենք ամեն օր:

Չատ հաճախ մարդիկ կորցնում են իրենց ուրախությունը, քանի որ անցյալում ունեին

մի բան, որ իրենց ուրախացնում էր, իսկ հիմա դա չկա: Շատերը հեռանում են Աստծո այս կամ այն շարժի հետ, որ կար, բայց հիմա չկա:

Դրա փոխարեն պետք է սովորենք ապրել ներկայով: Աստված հիմա էլ է շարժվում:

Եկեք ուրախանանք ներկայով:

Մենք պետք է անցյալը թողնենք և առաջ շարժվենք՝ նայելով, թե ինչ է անում Աստված մեր կյանքում այս պահին:

Փանք Աստծո, որ կարող ենք առաջ շարժվել՝ իմանալով, որ Նա ծրագիր ունի մեզ համար:

Ե՛Տ ԴԱՐՁԻՐ ԿԱՄ ՇՈՐՈՒՆԱԿԻ՛Ր

«Որովհետև այսպիսի բաներ խոսողները հայտնի ցույց են տալիս, որ մի հայրենիք են որոնում: Եվ եթե այն էին հիշում, որտեղից դուրս եկան, ժամանակ ունեին ետ դառնալու: Բայց հիմա ավելի ազնիվին են ձգտում, այսինքն՝ երկնավորին, և դրա համար Աստված ամոթ չի համարում՝ նրանց Աստվածը կոչվելու, որովհետև մի քաղաք է պատրաստել նրանց համար»:

Եբրայեցիների 11.14-16

Այս խոսքը վերաբերում է իսրայելցիներին, որոնք դուրս էին եկել իրենց նախնական տնից, բայց իրենց նոր տուն հասնելու համար պետք է անցնեին մի քանի դժվար փորձություններով և ժամանակներով: Այստեղ ասվում է, որ եթե նրանք կարոտով հիշեին այն երկրի մասին, որտեղից դուրս էին եկել, հնարավորություն ունեին վերադառնալու այնտեղ: Սակայն նրանք փնտրում էին նոր երկիր, որն Աստված պատրաստել էր նրանց համար: Այսպիսով, նրանք առաջ էին գնում՝ արհամարհելով դժվարություններն ու փորձությունները:

Սա է այն ընտրությունը, որ մենք պետք է անենք: Մենք կարող ենք ետ նայել, բայց կարող ենք որոշել և նայել ապագային՝ մեծ ակնկալիքով:

Այս սուրբգրային խոսքը չի նշանակում, որ պետք է մոռանանք անցյալի դժվար ժամանակները կամ չհիշենք մեր սիրելիներին, որոնցից բաժանվել ենք: Սա նշանակում է, որ չպետք է մեր մտքերն ու սրտերը շարունակաբար ուղղենք անցյալին, հակառակ դեպքում բաց կթողնենք այն, ինչ Աստված ունի մեզ համար ապագայում:

Դրա համար պետք է ուխտ անենք, որ մեր կյանքը չվատնենք՝ նայելով անցյալին:

Մենք պետք է առաջ գնանք:

Սա այսօրվա պատգամ է և պետք է այսօր կատարենք:

Սովորաբար, ես այս խոսքը վերագրում էի միայն անցյալում ունեցած սխալներին և ձախորդություններին: Բայց մի օր հասկացա, որ ինքս ինձ թշվառացնում եմ՝ անդադար մտածելով իմ նախկին հաջողությունների և հաղթանակների մասին:

Երբ ինչ-որ բան է լինում և ավարտվում, պետք է թույլ տանք, որ վարագույրն իջնի, և նորը սկսվի: Չպետք է ներկայի սխալները համեմատել անցյալի սխալների հետ: Եթե այդպես վարվենք, բաց դուռ կունենանք հպարտության կամ հուսախաբության համար:

Դրա համար Տերը Եսայի 43.18,19-ում մեզ հորդորում է՝ չհիշել հետին բաները, ո՛չ էլ մտաբերել անցած բաները, որովհետև դրանք անցան: Աստված հիմա նոր բան է անում, որն սփռվում է հենց մեր աչքի առջև: Մենք պետք է հասկանանք և ուշադիր լինենք, եթե ուզում ենք օգտվել դրանից:

ԱՐՅՈՒՔՆԵՐՈՎ ՉՍԵՆ, Ե ՉՆՇՈՒԹՅՈՒՆՈՎ ՀԵՁԵՆ

«Արտասուքով ցանողները ցնծությու-
նով կհնձեն»:

Սաղմոս 126.5

Կարևոր չէ, թե ինչ է պատահել մեզ հետ
անցյալում, ո՛չ էլ՝ թե ինչ է պատահում ներ-
կայում. մեր կյանքն ավարտված չէ: Եվ
չպետք է թույլ տալ, որ սատանան մեզ հա-
կառակը համոզի:

Մեր թշնամին կփորձի ասել, որ մի սխա-
լից շատ սխալներ ծնվեցին, և հիմա շատ ուշ
է մեզ համար:

Չպետք է լսել նրան: Դրա փոխարեն
պետք է ասել. «Սատանա՛, դու ստախոս ես,
և բոլոր ստերի հայրն ես: Այսօր նոր օր է, և
ես հրաշքի եմ սպասում»:

Մեր կյանքի ընթացքում հրաշքի սպասե-
լու պատճառն այն է, որ չգիտենք, թե դա երբ
կլինի, չգիտենք, թե Աստված երբ կանցնի
մեր կողքով: Սա է, որ կյանքն այդքան հե-
տաքրքիր է դարձնում:

Սատանան ցանկանում է, որ մտածենք,
թե մեր ժամանակը երբեք չի գա, և հրաշք չի
լինի: Բայց եթե մենք հաստատուն և կայուն

լինենք Հիսուս Քրիստոսի մեջ, մեր ժամանակը կգա, և հրաշքը տեղի կունենա:

Դրա համար Աստվածաշնչի միջոցով Աստված մեզ քաջալերում է՝ չհուսախաբվել, չհրաժարվել և չտկարանալ, որովհետև Նա գիտի, որ «...իրիկունը լաց է գալիս, իսկ առավոտը՝ ցնծություն» (Սաղմ. 30.5):

Աստված ԿԵՎՈՐՏԻ ԻՐ ԳՈՐԾԸ

«Եվ հաստատ համոզված եմ, թե Նա, որ ձեզանում սկսեց այս բարի գործը, կկատարի էլ մինչև Հիսուս Քրիստոսի օրը»:

Փիլիպեցիների 1.6

Աստված երբեք կիսատ չի թողնի Իր սկսած գործը (տե՛ս Եբր.12.2): Նա է Սկիզբը և Վերջը:

Շատ հաճախ խնդիրը մեր մեջ է: Մենք թաղված ենք անցյալի մեջ և ուշադրություն չենք դարձնում այն նոր բաների վրա, որ Աստված անում է:

Այն, ինչ Աստված արեց մեզ համար երեկ, հրաշալի էր, բայց Նա ընդունակ է երկու անգամ ավելին անելու այսօր և վաղը:

Ինքներս պետք է որոշենք, թե որն ենք ընտրում՝ հի՛նը, թե՛ նորը:

ՆՈՐ ՊԻՆԻՆ, ՆՈՐ ՏԻԿԵՐԸ

«Մի առակ էլ ասաց նրանց, թե ոչ ոք մի նոր հանդերձի կարկապան հին հանդերձի վրա չի գցի, ապա թե ոչ՝ այն նորն էլ կպարոռի, և հնի հեղ չի միաբանվի այն կտորը, որ նորից է: Եվ ոչ ոք նոր գինին հին տիկերի մեջ չի լցնի, ապա թե ոչ՝ նոր գինին տիկերը կպարոռի: Ինքն էլ կթափվի, և տիկերն էլ կկորչեն: Այլ՝ նոր գինին նոր տիկերի մեջ պետք է լցվի, և երկուսն էլ կպահպանեն»:

Ղուկաս 5.36-38

6

ՆՈՐ ՎԻՆԻՆ, ՆՈՐ ՏԻԿԵՐԸ

Տերն ինձ նոր հասկացողություն տվեց՝ այս պատգամն ըմբռնելու: Սովորաբար, ես մտածում էի, որ այս պատգամն ավելի շատ վերաբերում է ոչ թե օրենքով, այլ շնորհքով փրկվելուն: Այժմ տեսնում եմ, որ սա վերաբերում է նոր ապրելաձևին, նոր մտածելակերպին և նրանց, ովքեր Հիսուս Քրիստոսում նոր արարածներ են դարձել:

Մենք միշտ նորն ենք ցանկանում, բայց պահում ենք հինը: Իսկ Հիսուսն ասաց, որ դա հնարավոր չէ: Իր ասածը բացատրելու համար Նա մի առակ է պատմում, որ չես կարող նոր կարկատանը հին հանդերձի վրա կարել:

Այս առակով Հիսուսն ասում է, որ չփորձենք նոր կյանքը կապել հին կյանքի հետ: Ճիշտ այնպես, ինչպես նոր գինին չեն լցնում հին տիկերի մեջ:

Ո՞րն է լսվագորյաը

«Եվ ոչ ոք չկա, որ հինը խմի՝ շուտով նորը կամենա, որովհետև ասում է, թե հինը ավելի քաղցր է»:

Ղուկաս 5.39

Գիտե՞ք, թե մարդն ինչու է ասում, որ հին գինին ավելի լավն է, քան նորը: Որովհետև հինն ավելի հարմարավետ է, և այդ պատճառով մենք հին կյանքն ավելի ենք նախընտրում, քան նորը:

Տիրոջ հետ շարժվելու փոխարեն մենք փորձում ենք մնալ այնտեղ, որտեղ կանք, քանի որ դա անելը շատ ավելի հեշտ է, քան՝ առաջ գնալը:

Դժվար է տեղափոխվել մեկ այլ քաղաք, ունենալ նոր ընկերներ, գտնել նոր բժիշկ, նոր դպրոց, նոր եկեղեցի: (Շատ հաճախ նույնիսկ դժվարանում ենք կահույքը տեղափոխել մի տեղից՝ մեկ այլ տեղ): Շատ ավելի հեշտ է մնալ այնտեղ, որտեղ կանք, և ուրախ լինել այն բանի համար, որ ունենք և գիտենք:

Բայց մոռանում ենք, որ որպես քրիստոնյաներ՝ ինքներս նոր ստեղծվածներ ենք:

ՆՈՐԸ ԱԿԱՎԵԼ Է

«Ուրեմն, եթե մեկը Քրիստոսում է, նոր ստեղծված է. հներն անցան, և ահա ամեն բան նոր եղավ»:

Բ Կորնթացիների 5.17

Մենք պետք է հասկանանք, որ նոր արարածներ ենք Հիսուս Քրիստոսում: Մենք կանչվել ենք նոր կյանքի: Չպետք է վախենալ թողնելուց այն ամենը, ինչ ունեինք անցյալում, որպեսզի վերցնենք այն, ինչ Աստված տվել է նոր կյանքում:

Ես սա հասկացա, երբ Տերը խոսեց ինձ հետ. «Ջոյս, չե՞ս հասկանում, որ սա է հիմքը իրական նոր արարածների՝ հներն անցան, և ամեն բան նոր եղավ»:

Սա ճշմարտություն է այն ժամանակ, երբ որոշում ենք կայացնում, և սա շարունակական է նոր կյանքի համար, երբ Հիսուս Քրիստոսում ենք:

ԴՈՐՈՍ ՊՍԼ ՀՆԻՉ ԵՎ ՄՏՆԵԼ ՆՈՐԻ ՄԵՅ

«Որովհետև Աստված մեզ համար ավելի լավ բան նախապատրաստեց...»:

Եբրայեցիների 11.40

Երբ մենք ծառայության էինք մեկնում Հնդկաստան, որտեղ կենցաղային պայմանները սարսափելի էին, դրանք մեզ ավելի էին խանգարում, քան բնիկներին: Պատճառն այն էր, որ նրանք ոչինչ չունեին համեմատելու իրենց ապրելակերպի հետ: Այն, ինչ ունեին՝ միշտ են ունեցել:

Մենք ապրել էինք Ամերիկայում՝ լիության երկրում: Մեզ համար Հնդկաստանում ապրելու պայմանները սարսափելի էին՝ համեմատած այն պայմաններին, որ մենք միշտ ունեցել ենք:

Ուրեմն ի՞նչ՝ մշտապես ապրել հուսախաբ, ընկճված, տրտմած վիճակում, ապրել հին կյանքի համար, որը գոյություն չունի. մի՞թե սա է մեր նպատակը:

Մի՞ նստիր և մտածիր հին բաների մասին:

Առաջ գնա դեպի այն բաները, որոնք առջևում են:

Որքան մտածես քո հուսախաբությունների մասին, այնքան ավելի հուսախաբված կլինես: Եվ եթե երկար ժամանակ մնաս այդ վիճակում, կկործանվես, մեծ վտանգի առջև կկանգնես:

Բայց Աստված ավելի լավ բաներ ունի քեզ համար:

Սա նոր օր է: Երբ հուսախաբությունը գալիս է, վերափոխվիր: Վերափոխվիր և կանգնիր: Մոռացիր անցյալում եղածը և առանց գնա՝ դեպի գալիք բաները:

Հիշիր, որ Տերը նոր բան է անում քո կյանքում: Մոռացիր անցյալը և ապրիր այն նոր կյանքի լիակատար ուրախությամբ, որ Նա ծրագրել և պատրաստել է քեզ համար:

ԱՓՈՓՈՒՄ

«Որ Քրիստոսը հավատքով բնակվի ձեր սրտերում, և դուք սիրով արմատ գցած և հաստատված լինեք»:

Եփեսացիների 3.17

Ես կոչ եմ անում ուշադրություն դարձնել, թե ում և ինչին եք ապավինում և վստահում:

Եփեսացիներին ուղղված թղթի 3.17-ում ասվում է, որ արմատ գցած և հաստատված լինենք սիրով: Մենք պետք է արմատ գցած և հաստատված լինենք Հիսուս Քրիստոսի սիրո մեջ, ոչ թե մարդկանց, երեխաների, ընկերների կամ աշխատանքի:

Հիսուսն է ժայռը: Նա է այն ժայռը, որ երբեք չի շարժվելու:

Եթե քո արմատները ժայռի վրա հաստատված լինեն, երբ փոքր հուսախաբությունները գան, դու ընդունակ կլինես հաղթահարելու և շարունակելու քո կյանքը: Երբ մեծ հուսախաբությունները գան, Տերը կարող է բժշկել քո զգացմունքները» և Նրա զորության մը նոր որոշումներ կկայացնես:

Եթե դու արձատավորված և հաստատված լինես մեկ այլ բանի վրա, ի վերջո կհուսախաբվես, կհուսալքվես և կկործանվես, որովհետև ոչինչ հաստատուն չէ՝ ինչպես ժայռը, հաստատուն է միայն Հիսուսը:

Սովորիր վերափոխվել և կանգնել: Դու կարող ես դա անել:

Մեծ առավելություն է վերափոխվելը, մարդկանց և իրավիճակների հանդեպ ուղղվելը:

Մի՛ խորհիր հուսախաբությունների շուրջ: Թո՛ղ տուր, որ դրանք հեռանան, և Աստված հոգա քո մասին: Հուսախաբությանը դեմ կանգնիր հենց սկզբից և վճռական եղիր որևէ վերափոխում կատարելիս:

Քո խնդիրների վրա կենտրոնանալու և հուսախաբվելու փոխարեն՝ կենտրոնացիր Աստծո վրա: Խորհրդածիր Նրա խոստումների շուրջ: Դավանիր Նրա Խոսքը: Քո անձը և կյանքիդ իրավիճակները աղոթքով հանձնիր Նրան:

Քո ցուցակում գրանցիր ոչ միայն այն, թե ինչ ես կորցրել, այլ նաև՝ թե ինչ ես ձեռք բերել: Սա քո միտքն ուղղում է այնտեղ, որտեղ Աստված է: Հիշիր՝ Հիսուսն Իր մասին ասաց. «Ես եմ...», և ոչ թե «Ես էի...» կամ «Ես Կլինեմ...»: Նա հիմա այստեղ է՝ քեզ համար: Այսօրվանից դու կարող ես զվարճանալ քո կյանքով:

Մաս 2

ՍՈՒՐԲԳՐԱՅԻՆ ԽՈՍՔԵՐ

ՍՈՒՐԲՈՐԱՅԻՆ ԽՈՍՔԵՐ՝ ՀԱՊԹՅԱՐԵԼՈՒ ՀՈՒԱՆՆԱԲՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

«Իսկ եթե ես հաստատ չհավատայի, որ Տիրոջ բարությունը կտեսնեմ կենդանյաց երկրում ...Սպասիր Տիրոջը, թող սիրտդ պինդ և զորավոր լինի, և սպասիր Տիրոջը»:

Սաղմոս 27.13,14

«Ամեն կատարյալ բանի վերջը տեսա.
Քո պատվիրանը շնտ լայնարձակ է»:

Սաղմոս 119.96

«Կոտրած ատամ և դյուրագլոր ոտք է՝
նեղ օրը անհավատարիմ մարդուն ապա-
վինելը»:

Առակաց 25.19

«Որովհետև ես գիտեմ այն խորհուրդնե-
րը, որ խորհում եմ ձեր մասին,- ասում է Տե-
րը,- խաղաղության խորհուրդները և ոչ թե
չարության, որ ձեզ տամ ապագան և հոյսը»:

Երեմիա 29.11

«Բայց ես Տիրոջը կապասեմ և կիուսամ իմ փրկության Աստծուն. ինձ պիտի լսի իմ Աստվածը»:

Միքիա 7.7

«Իրար հանդեպ միևնույն խորհուրդը ունեցեք. բարձր բաներ մի՛ խորհեք, այլ՝ խոնարհների հետ խոնարհվե՛ք, ձեր անձերում իմաստուն մի՛ եղեք»:

Հռոմեացիների 12.16

«Ձեր անձերի համար վրեժխնդրություն մի՛ արեք, սիրելիներ, այլ՝ բարկության տեղ տվե՛ք, որովհետև գրված է՝ վրեժխնդրությունն Իմն է...»:

Հռոմեացիների 12.19

«Հավատարիմ է Աստված, Ում ձեռքով կանչվեցիք Նրա Որդու՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի հաղորդությանը»:

Ա Կորնթացիների. 1.9

«Այլ՝ ինչպես գրված է՝ ինչ որ աչք չտեսավ և ականջ չլսեց և մարդու սիրտ չընկավ, այն պատրաստեց Աստված Իրեն սիրողների համար»:

Ա Կորնթացիների 2.9

«Բայց շնորհակալություն Աստծուն, որ ամեն ժամանակ մեզ հաղթող է անում Քրիստոսում, և Իր գիտության հոտը մեզանով հայտնվում է ամեն տեղ»:

Բ Կորնթացիների 2.14

«Եվ չձանձրանանք բարին գործելուց, որովհետև ժամանակին կինձենք, եթե չթուլանանք»:

Գաղատացիների 6.9

«Մեզ սկզբից սահմանելով, որ Իրեն որդեգիր լինենք Հիսուս Քրիստոսի ձեռքով՝ Իր կամքի հաճության պես: Իր փառավոր շնորհքի գովասանքի համար, որ Նրանով շնորհք ցույց տվեց մեզ այն Սիրելիով»:

Եփեսացիների 1.5,6

«Բայց Նրան, որ կարող է առատությամբ անել բոլոր բաներից ավելի, քան որ խնդրում ենք և իմանում, այն զորության չափով, որ մեզանում ներգործում է»:

Եփեսացիների 3.20

«Բայց դուք, եղբայրներ, մի՛ ձանձրացեք բարին գործելուց»:

Բ Թեսաղոնիկեցիների 3.13

Աղոթք՝ ՀՈՒՍՆԻՍԲԲՈՒԹՅԱՆ ՊԵՄ ՊԱՅՔԱՐԵԼՈՒ ՀՆԱՍՐ

Հայր, Քո Խոսքը լույս է իմ ճանապարհին:
Խնդրում եմ, պահիր ինձ, որ իմ հույսն
ու սպասումներն ինձ նման մարդկանց վրա
չդնեմ, քանի որ բոլորս էլ ընդունակ ենք հու-
սախաբվելու և հուսախաբ անելու:

Օգնիր ինձ, որ կարողանամ ներել նրանց,
ովքեր ինձ վիրավորել են անցյալում, և թող-
նել այդ հուսախաբությունների ցավոտ հիշո-
ղությունները:

Ներգործիր իմ մեջ, Տէր, որպեսզի ես
ավելի ու ավելի նմանվեմ Քեզ:

Այս ամենը խնդրում եմ Հիսուսի Սրբաբ-
անունով: Ամեն:

Աղոթք՝ Աստու շէճ

ԱՆՁՆԱԿԱՆ ՀԱՂՈՐԴՈՒԿՅԱԿԱՆ ՀՆԱՄՈՐ

Եթէ դուք երբեք չէք հրավիրել Հիսուսին՝ Իսաղաղության Իշխանին, որ դառնա ձեր Տերը և Փրկիչը, ձեզ հորդորում եմ, որ դա անեք հիմա: Աղոթե՛ք հետևյալ աղոթքը, և եթէ իսկապես անկեղծ եք, նոր կյանք կսկսեք՝ Քրիստոսով:

Հայր, Դու այնպես սիրեցիր աշխարհը, որ տվեցիր Քո Միածին Որդուն՝ մեռնելու մեր մեղքերի համար, որ ամեն Նրան հավատացողը չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա: Քո Խոսքն ասում է, որ մենք փրկված ենք շնորհքով՝ հավատքի միջոցով, և դա Քո պարգևն է: Մենք ոչինչ չենք կարող անել փրկությունը վաստակելու համար:

Ես հավատում և դավանում եմ, որ Հիսուս Քրիստոսը Քո Որդին է՝ աշխարհի Փրկիչը: Հավատում եմ, որ Նա վերցրեց իմ բոլոր մեղքերը, մահացավ խաչափայտին ինձ համար՝ վճարելով մեղքերիս գինը: Հայր, ես

հավատում եմ, որ Դու Հիսուսին հարություն տվեցիր մեռելներից:

Խնդրում եմ, որ ներես իմ մեղքերը: Ես դավանում եմ Հիսուսին որպես իմ Տեր: Ըստ Քո Խոսքի՝ ես փրկված եմ և հավիտենությունը կապրեմ Քեզ հետ: Շնորհակալություն, Հայր: Ես երախտապարտ եմ Քեզ՝ Հիսուսի անունով, ամեն:

Ուշադրություն դարձրեք հետևյալ խոսքերին՝ Հովհաննես 3.16, Եփեսացիների 2.8,9, Հռոմեացիների 10.9,10, Ա Կորնթացիների 15.3,4, Ա Հովհաննես 1.9, 4.14-16, 5.1,12,13:

ՀԵՂԻՆԱԿԻ ՄԱՍԻՆ

Ջոյս Մայերն Աստծո Խոսքն ուսուցանում է դեռևս 1976 թվականից և ամբողջական ծառայության է անցել 1980 թվականից: Որպես հովվի օգնական «Կյանք» Քրիստոնեական կենտրոնում, որը գտնվում է Միսսուրիի Լյուիս քաղաքում, նա զարգացրել, կոորդինացրել և սովորեցրել է «Կյանք՝ Խոսքի մեջ» անվանումով շաբաթական հավաքույթներում: Հինգ տարի անց Աստված այդ աշխատանքն ավարտին է մոտեցնում՝ առաջնորդելով նրան հաստատելու իր անձնական ծառայությունը և այն կոչելու «Կյանք՝ Խոսքի մեջ» անունով:

Ջոյսի «Կյանք՝ Խոսքի մեջ» ռադիոհաղորդումը հեռարձակվում է ավելի քան 250 ազգային ռադիոկայաններով: 1993 թվականին հեռարձակվեց «Կյանք՝ Խոսքի մեջ՝ Ջոյս Մայերի հետ» 30 րոպեանոց հեռուստաժառանգիրը, որը տարածվեց ամբողջ Միացյալ Նահանգներով, ինչպես նաև մի քանի արտասահմանյան երկրներով: Նրա ուսուցողական տեսախոլովակներից օգտվում են

շատ երկրներում: Նա հաճախ է ճամփորդում՝ ուսուցանելով «Կյանք՝ Խոսքի մեջ» խորագրով կոնֆերանսների ընթացքում՝ հանդես գալով տեղական եկեղեցիներում: Ջոյսը և ամուսինը՝ Դեյվը, ով «Կյանք՝ Խոսքի մեջ» ծառայության ֆինանսների կառավարիչն է, ամուսնացել են ավելի քան 31 տարի առաջ և ունեն չորս երեխա: Երեքն ամուսնացած են, իսկ կրտսեր որդին ներկայումս իրենց հետ ապրում է Ֆենտոնում, Միսսուրիի Լյուիս քաղաքի արվարձանների մոտ:

Ջոյսը հավատում է, որ իր կյանքի կոչումը՝ հավատացյալներին Աստծո Խոսքի մեջ հաստատելն է: Նա ասում է. «Հիսուսը մահացավ, որ ազատի գերիներին, բայց կան քրիստոնյաներ, որոնք շատ քիչ հաղթություններ ունեն կյանքում, կամ էլ, առհասարակ, չունեն»: Շատ տարիներ առաջ իրեն հայտնաբերելով նույն իրավիճակում և Աստծո Խոսքը կիրառելով՝ նա ձեռք է բերում ազատություն: Ապրելով հաղթության կյանք՝ Ջոյսը սպառազինվում է՝ գերիներին ազատելու և «մոխրի փոխարեն փառք» բերելու:

Ջոյսը շնչավոր բժշկության վերաբերյալ և դրա հետ կապված թեմաներով ուսուցանել է տարբեր երկրներում՝ օգնելով հազարավոր

մարդկանց: Նա ձայնագրել է ավելի քան 165 տարբեր ձայներիզների ալբոմ, և հեղինակ է 25 գրքերի, որոնք արժեքավոր են Քրիստոսի մարմնի համար: Նրա «Զգացմունքների բժշկություն» ծրագրաշարն ունի 23 ուսուցման ժամեր: Այս ծրագրում ներկայացնում է հետևյալ նյութերը՝ «Վստահություն», «Մոխրի տեղ՝ փառք» (ներառում է ծրագիր), «Ղեկավարել զգացմունքները», «Վրդովմունք, վիրավորվածություն և աններողամտություն», «Մերժվածության արմատը» և «Բժշկել սրտով կոտրվածներին» 90 թուպեանոց աստվածաշնչյան խոսքերից կազմված ձայնասկավառակը:

Զոյսի «Մտքի ձևավորում» գիրքը նկարագրում է մտքի թեմային նվիրված հինգ տարբեր ձայներիզային քարոզչություններ, որոնք ներառում են «Մտավոր ամրոցներ և մտածողություններ», «Անապատային մտածողություն», «Մարմնավոր միտք», «Անհանգստություն և մտահոգված միտք», «Միտք, բերան, տրամադրություն և դիրք» թեմաները: Փաթեթը նաև պարունակում է Զոյսի «Միտքը կռվի դաշտն է» 260 էջանոց հզոր գիրքը: Նա ունի սիրո թեմային նվիրված երկու տեսաժապավենային քարոզչություն՝ «Սերը՝ ...» և «Սերը՝ որպես բարձրագույն զորություն» վերնագրերով:

Գրե՛ք Ջոյս Մայերի աշխատասենյակ՝ նյութերի,
կատալոզների և մանրամասն տեղեկությունների
համար, եթե ձեզ հետաքրքրում է, թե ինչպես
ձեռք բերել այն տեսաժապավենները,
որոնց կարիքն ունեք՝ ձեր կյանքում կատարյալ
բժշկություն բերելու համար:

Չո՛ւյս կա. քաջացի՛ր, կարիք չուներս հուսախաբված լինելու

Բոլորս էլ հուսախաբվել ենք, երբ գործերը չեն ընթացել այնպես, ինչպես ակնկալել ենք: Երբեմն թվում է, որ ամեն բան սխալ է, և մեր բոլոր հույսերը խափանվում են: Եթե անմիջապես չլուծենք հուսահատության հարցերը, մենք դեռին թույլ կտանք զցել մեզ հուսախաբության մեջ, ինչ խոսք, վերջին հաշվով կխորասուզվենք ավերիչ ընկճվածության մեջ:

Ջոյս Մայերը սուրբգրային սկզբունքների մեջբերումներ է անում, օգնելու ձեզ՝ հակառակվել և մերժել դեհին, քանի դեռ նա ձեզ չի առաջնորդել այս խեղված ճանապարհով: Դուք կսովորեք, թե ինչպես վերաբերվել հուսահատություններին և ինչպես հաղթանակած դուրս գալ:

Մի եղեք ջախջախված քրիստոնյա, որն ընկած է ճանապարհի եզրին. դուք կարող եք մնալ Հիսուս Քրիստոսի մեջ՝ գործածելով ձեր իշխանությունը և դեմ կանգնել դեհին հենց այսօր: